

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

יום ראשון, י"ח בכסלו תשע"ז 18.12.2016	עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן	עורכת ראשית גל מאור	עורך משנה יוסי משען	עורכת ראשית ומזכרת מלווה ורדה קרין	מנהלת נעמי אלישיב	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	עיתון בית הספר הכפר הירוק רמת השרון
--	---------------------------------	------------------------	------------------------	--	----------------------	-----------------------------------	--

המגמה יורדת לשטח

במגמת שטח לומדים על צמחים ובעלי חיים בסכנת הכחדה • השנה גם המשכנו בפרויקט הקמת ערוגות ושתילת צמחים יחד עם בית הספר היסודי בקלנסווה • על צמחים ומפגשים • עמ' 7

צילום: שחר סתרי

ספרות רבותיי! ספרות

- קריאת ספר זה הרבה יותר מאשר אמצעי להעביר את הזמן
- הקריאה בונה את האדם • רק מי שיקרא את יהלי גדות יבין מדור ספרים ומחשבות, עמ' 16

"כאשר הנערים והילדים היו בעלי עקרונות, היה ניתן להשליט סדר באי. כאשר ננטשו העקרונות המוסריים ורק ההישרדות הניעה את הילדים, לא היה לנערים עוד במה להיאחז, כל המבנה החברתי התפרק. הנערים הפכו לחיות. איש איש לנפשו, הם פעלו מתוך פחד וצרכים אישיים. הם לא הצליחו לנסח מטרה משותפת כדי שכולם ישרדו ויחזרו הביתה. כל אחד התחיל לחשוב על עצמו, כל אחד רצה לשרוד עוד יום, רק עוד יום אחד."

יהלי גדות על הספר "בעל זבוב"

בית הכפר הירוק מצדיע ללוחמי האש בארץ ובעולם, ומזדהה עם האזרחים שנפגעו באסון השריפה שפשטה ביישובים רבים בארץ. מקווים שתשובו במהרה לבתיכם

2

חינוך בירוק

שר החינוך הסינגפורי ובני גנץ באו להתרשם

חדשות

3

כבוד אחרון

עברנו על פני ארונו של פרס

חדשות

5

לגלות את תל איבי

21 שנה לרצח רבין

חדשות

22

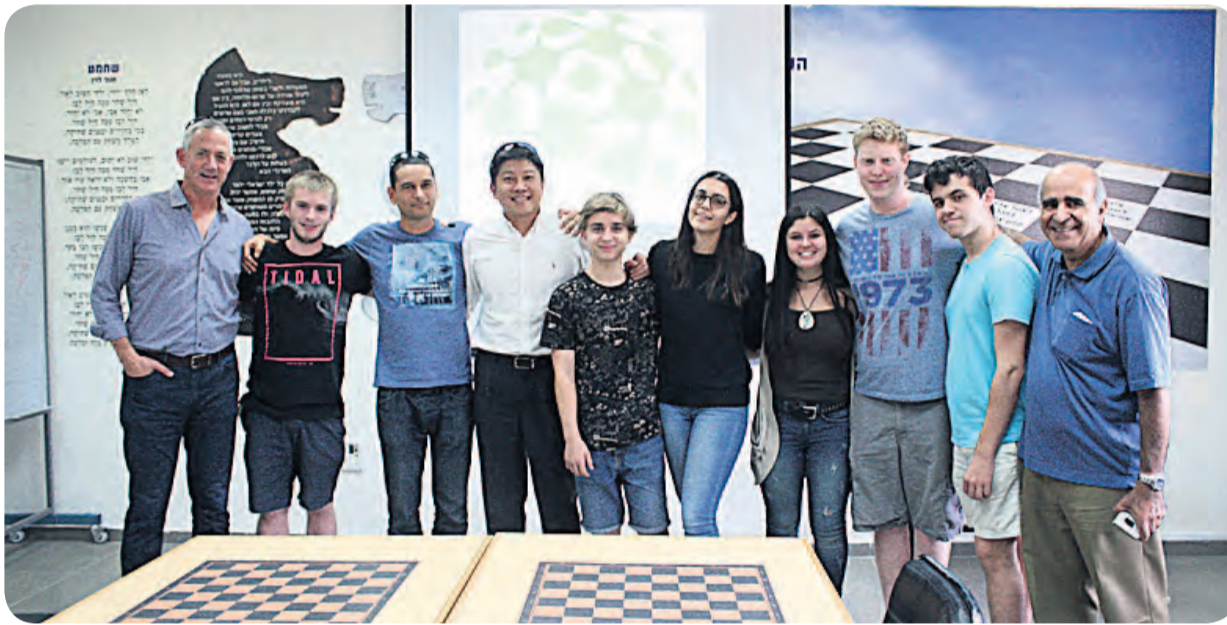
הארץ שלנו

מטיילים מטיילים מטיילים

מסלול

כובשים את הגלובוס (עם קידמה ירוקה)

במסגרת פרויקט חינוכי שמקדם טכנולוגיה ירוקה וגלובלית ביקרו בכפר הרמטכ"ל לשעבר בני גנץ ושר החינוך של סינגפור ד"ר נגאנגהן

סיסקו, מנכ"ל הכפר, יהודה אור, בני גנץ, שר החינוך הסינגפורי ותלמידי מגמת רובוטיקה

אשר רק בקיץ האחרון פתחה ליגת רובוטיקה חדשה ועוצמתית ראשונה בווייטנאם. היא גם פתחה בהתמדה וברגישות נבחרת רובוטיקה מרשימה בשכונת המצוקה יוספטל שבפתח תקווה. פרויקט משמעותי נוסף שהקימה נבחרת הרובוטיקה של הכפר הינו סמינר "קירוב לבבות" המתרחש בכפר מדי שנה, ומעניק את הזכות לפגוש את הטכנולוגיה כשפה בינלאומית לקידום שלום בין נערות ונערים ערביים, יהודים דתיים, וחילוניים כאחד, ביחד. פרויקטים אלה ונוספים של המרכז וכו לשבחים ולהערכה רבה מצד בני גנץ והשר דוקטור נגאנגהן. האווירה בפגישה היתה משפחתית ומקצועית, ובעלת עניין עמוק ליצירת עתיד משותף, למען קידום והעצמת נוער בארץ ובעולם. לכבוד היה לנו להיפגש עם אנשים כה מרשימים וייחודיים אלה, אנו מאמינים בלב שלם שיחד נצליח לקדם את הפרויקט.

כליל רייך, י/5

ב-10 בנובמבר התארחו בכפר הרמטכ"ל לשעבר בני גנץ ושר החינוך הסינגפורי. כחלק מביקורם, נפגשו עם ששה נציגים משכבות י' עד י"ב, ממרכזו "GreenStart Academy" שבכפר. במרכז גרינסטארט - נוער מלמד ומעצים נוער - לומדים כיום כ-200 נערות ונערים (1). פעילותו מתרחשת בכפר זה תשע שנים מדהימות ובתאוצה משמעותית בחמש השנים האחרונות. הוא דוגל במימוש ערכי הכפר דרך הישגיות, מצוינות ועשייה חברתית משמעותית בארץ ובעולם. הפגישה עם הרמטכ"ל לשעבר בני גנץ ושר החינוך הסינגפורי, נועדה ליצור שיתוף פעולה עתידי, והשתתפות במסע לסלילת עתיד טכנולוגי-חברתי-גלובלי אותו מרכז גרינסטארט ופועל לקדמו. בפגישה חשפו תלמידי ונציגי המרכז את זרועותיו השונות: החל מתוכנית הסייבר המשגשגת, אקדמיית הסטארט-אפים החדשנית אשר קטפה פירות רבים בשנים האחרונות, ועד נבחרת הרובוטיקה האהובה וההישגית של הכפר "גרינבליץ 4590"

הפילוסוף הצעיר

יונתן גדות זכה בפרס מכון ון ליר על עבודה מצטיינת בתחום מדעי הרוח

יונתן גדות מ"ב/2 זכה בפרס ון ליר היוקרתי והשתתף בטקס הענקת הפרס שבו נכחו נשיא המדינה רובי ריבלין, ראש מכון ון ליר פרופ' גבריאל מוצקין, וארבעה תלמידים נוספים שבייחדו זכו גם הם בפרס חשוב זה. יונתן ניחן בכשרון ספרותי מיוחד במינו וזכה בפרס על עבודתו המצטיינת. התחרות נערכה במכון ון ליר בשיתוף משרד החינוך וארגון "דרך רוח" ומתקיימת כבר שנה שלישית ברציפות. הפרס הוא אות כבוד על כתיבת עבודות גמר מצטיינות ברמה של 5 יח"ל במדעי הרוח. מנהלת חטיבת הביניים רפנה מנור: "זכיתי ללוות ולהיות המנחה שלו אך בעיקר ללמוד ממנו. זכרו את השם - יונתן גדות! הוגה דעות ופילוסוף צעיר. זה הקטן גדול יהיה."

המנהלת

נעמי אלישיב

שותפים לדרך

תלמידים והורים יקרים, השנה, כמו בכל שנה, התברכנו בפרויקטים חיי נוכיים רבים, ובאו בצל קורתנו אורחים חשובים מחו"ל, כגון שר החינוך של סינגפור. ברצוני להודות לכל המורים והתלמידים השותפים לדרך במרחב הכפר הירוק. אני מאחלת לנו שנמשיך להוביל עם האור שבתוכנו. בברכת עשייה חינוכית משותפת.

שנה טובה לכוונוולם

הכנת כרטיסי ברכה לראש השנה היא פעילות באחריות הקומונה והשישנינים. כל קבוצה בפנימייה הכינה ברכות בעיצוב אישי וייחודי. החניכים עוברים ומחלקים לכל מגזר ברחבי הכפר כרטיס ברכה והקדשה אישית לכבוד השנה החדשה. חג שמח לכל משפחת הכפר הירוק.

ידיעות אחרונות | מהדורת בתי ספר

כתבים: שלי בארי, שירז איפרגן, יוסי עובד, גל מאור, שחר סתוי, גלי מולדבסקי, שירה קנדל, גילה אפשטיין, יהודה אור, עומרי כהן, רוני שושן, נועה שטראוס, אמיר בן אלון, עומר בויאר, מתן זוגייה, תום בן טל, אור ארגז, ניצן יוקל, נורית תירוש, שחר בר-לב, מיקה שגיא, יהלי גדות, דורה ורושמקו, מור עמית, הילה מלצר, יוסי משען, מיקה גרוס, איתי גפן, אדם פורטס, עופר באר, עינת טוביה, נמרוד לאופר, כליל רייך, דניאל קויצק, שירה זגורי, דניאל צאיג, דניאל זו-ארץ, עדן מלמד, שיר מעון, ים אורן, רוזנבוים אורי. **יועצים טכנולוגיים:** רודי רודיטי, שירז איפרגן, שיע ויינשקר **צלמים:** בני פרדה, ורדה קרין, יוסי משען, נורית שלם, מאיה קוגן, אנה חייט, שיר גרינפלד

מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 | דוא"ל: yt@yedioth.co.il | כתובת: רח' נח מוזס 1, ראשון לציון

תום בן טל בראיון לטלוויזיה זרה על חשיבות הביקור

מתן זוגייר ותום בן טל ליד הארון

ברחבת הכנסת: ליד ארונו של שמעון פרס

תלמידי הכפר נסעו לכנסת לחלוק כבוד אחרון לאיש שחייו סימלו את הקשיים וההצלחות בהקמתה של המדינה

לחלוק כבוד אחרון לאדם שתרם תרומה אדירה לבניינה של מדינת ישראל.

כשמדנו ליד ארונו של שמעון פרס, פגשנו אנשים שהיו קרובים אליו. גיל, אהרן האנשים שעמם שוחחנו, הוא נכה מלידה שזכה להכיר את שמעון פרס באופן אישי. ההיכרות של גיל עם פרס החלה לאחר הירצחו של ראש הממשלה, יצחק רבין. גיל שלח לפרס מכתב, ופרס הקריא את מכתבו בנאום הפרידה שלו מן הכנסת. מאז החליפו השניים מכתבים ביניהם, ובזכות שמעון פרס גיל היה לנכה הראשון בכיסא גלגלים שגויס לצה"ל. התרגשנו עוד יותר כשמעונו ששמעון פרס ביקר במסיבת הגיוס של גיל.

הסיפור הזה, שקשור לגורלו של אדם יחיד, וסיפורים רבים אחרים שסופרו אחרי מותו בעיתונות וליד ארונו, מלמדים שבעיסוקיו הרבים והחשובים ראה שמעון פרס גם את האדם היחיד, ולדעתנו די בזה כדי ללמד על גדולתו.

מתן זוגייר, תום בן טל, י"ב/1

ביום רביעי, 28 בספטמבר 2016, הלך לעולמו שמעון פרס, אחרון הנפילים של דור תקומת המדינה, דור שחייו שזורים בדברי ימיה של מדינת ישראל. כשאנו קוראים את קורות חייו של שמעון פרס, אנו נפעמים נוכח גודל תרומתו: שמעון פרס היה הנשיא התשיעי של מדינת ישראל, ראש הממשלה, שר הביטחון, שר האוצר, שר החוץ, ומדינאי שזכה למעמד בינלאומי.

למחרת, ביום חמישי, הוצב ארונו של שמעון פרס ברחבת הכנסת בירושלים, והמונים רבים – ובהם אני חנו – באו לפקוד את ארונו, ולחלוק לו כבוד אחרון. עם הגיענו אל רחבת הכנסת פנו אלינו כלי תקשורת רבים מן הארץ ומן העולם בבקשה להתראיין. תום בן טל התראיין לערוץ טלוויזיה אמריקני ולערוץ טלוויזיה צרפתי. העיתונאים משני הערוצים שאלו את אותן השאלות, ובעיקר ניסו להבין מדוע בני נוער ממרכז הארץ באים לפקוד את ארונו של שמעון פרס, שהרי בני הדור שלנו אינם יודעים הרבה על פועלו הרב של הנשיא לשעבר, ולכאורה אין לנו קשר אליו.

לנו ולשתי המורות שליוו אותנו התשובה היתה ברורה: באנו

מורים ותלמידים זורעים, הצגת תלמידים באמפיטיאטרון

זרענו ברינה

אירוע שדה החיטה הוא כבר מסורת שאי אפשר להפך

שדה החיטה נעשה למסורת, ובכל שנה יוצאים אל השדה הרחב בשטח הכפר. בשדה זורעים חיטה, ולאחר מכן הולכים לטקס באמפיטיאטרון. גם השנה הלכנו לשדה החיטה כשבדינו שלטים ושקיות של זרעים.

הטקס השנה היה קצר, אך היה ביטוי לכל שכבה ושכבה. נציג מכל שכבה הקריא דבר בשמה. בחלק האמנותי היתה הופעה קצרה ויפה של מגמת תיאטרון. השנה הוסיפו לו מעט חדשנות בעזרת קטע ראפ וכמובן תנועת ה"דאב" המוכרת.

כבכל שנה שרנו את המנון הכפר ונעשתה הרקדה המונית. כל תלמידי רקדו בהתלהבות והשתתפות בתחרויות הזעירות שערך המרקיד. בעיניי, אירוע שדה החיטה הוא השני בגודלו ובהיקפו בכפר, אחרי האירוע שנערך בחג השבועות.

עומר בויאר, ט'/3

ט' זה בית!

בוגרי מחזור ט' של הכפר כבר בני 70 אבל הזכרונות מתקופת לימודיהם צעירים מאוד • לאחר התארגנות חובקת עולם הם איתרו כמעט את כל תלמידי המחזור וקיימו בבית הספר אירוע מרגש ביותר • היה מרשים

עבורי זה היה מפגש מרגש

הכפר שלנו זוכה למבקרים רבים מרחבי העולם אבל ביום חמישי 10 בנובמבר הגיעה לכפר קבוצה של כ-80 גברים ונשים בני 70 שבאו להסתובב בין מבני הפנימייה, המ"שק, בית הספר וחדר האוכל על מנת להיזכר ולחוות מחדש את חוויות הילדות/נעוריהם שלהם. היו אלו בוגרי מחזור ט' שסיימו את לימודיהם לפני 50 שנה – בעידן טרום מחשבת רובוטיקה וסמארטפון, וחזרו לתקופה שלדבריהם היתה המשמעותית ביותר בחייהם. עבורי, המורה שלוותה חלק ניכר מהם במשך רוב שנותיהם בכפר, היתה זו חוויה מרגשת ביותר.

חולדה רוזנטל, מחנכת מחזור ט'

יחד עם סיסקו. הכנס היה מרגש מאוד, כולל ארוחת הערב שאכלנו עם תלמידי הפנימייה. הכפר, אף שסיימו את לימודיהם בו לפני שנים רבות, נשאר חרוט בלבנו ומשמעותי מאוד להמשך חייהם. אנחנו מודים מאוד לסיסוקו ולהנהלת הכפר שאפשרו לנו לקיים יום מיוחד זה במסגרת הזאת.

רותי בן נתן, שוקי לבנון, בוגרי מחזור ט'

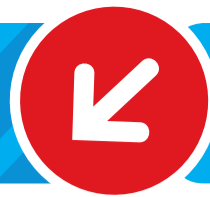

תלמידי מחזור ט' בפגישה המרגשת

ב-10 בנובמבר, חמישים ושנים לאחר שסיימו את לימודיהם בכפר, התכנסו אנו, בוגרי מחזור ט' לכנס מחזור.

עם הגיענו לגיל 70 החלטנו שהגיע הזמן לשוב ולהתכנס. מפגש מקרי של כמה חברים העלה את הגעגועים לתקופה שבה למדנו בכפר בשנים 1960-1964, רובינו כתלמידי הפנימייה. נעזרנו בטכנולוגיה החדשה, הקמנו קבוצת וואטסאפ, בנינו מאגר נתונים, כמה מחברינו בארץ ובעולם התראינו בתוכניות רדיו. עשינו מאמץ והצלחנו לאתר את כל בוגרי המחזור למעט שניים. ככל שחלף הזמן והתהדקו הקשרים, הבנו עד כמה הזיכרונות שלנו מהכפר חיים בתוכנו ומשמעותיים עבורנו. היתה זאת תקופה נפלאה בה חיי החברה, העבודה והלימודים בכפר מילאו אותנו.

בחוברת שהפקנו ביקשנו מחברינו לכתוב למה ואיך הגיעו לכפר ומה המשמעות של הנעורים בכפר לחייהם. לחוברת קראנו: "אתמול היום ומחר" כהמשך לעיתון המיתולוגי של זמננו: "היום ומחר". הקמנו ועדה שעסקה במשך ארבעה וחצי חודשים בארגון הכנס. שמחנו במיוחד לדעת שחולדה, מורתנו המיתולוגית לאנני גלית עדיין מלמדת בכפר. חולדה מורתנו וצבילי שהרריך אותנו הזמנו לכתוב בחוברת וכמובן שהגיעו לכנס ונשאו בו דברי ברכה

קונגרס כמעט טבעי

מה שהתחיל בשיכחה והמשיך בפליאה, הסתיים בשמחה גדולה • רצף ההופעות בקונגרס הבינלאומי סחט חיוכים בינתיים, מחיאות כפיים סוערות וצחוק מתגלגל • עומרי כהן על מפגש מקסים בין המון תרבויות

השר לשעבר אבי גבאי, סיקו ויו"ר הדירקטוריון יואל ישרון

משלחת מהעולם בקונגרס הבינלאומי. המשלחת מגרמניה

צחוק אינסופי. אך יש המשותף לכל משלחת. כל משלחת, לא משנה מה היה נושא הופעתה, גררה הנאה מהמשתתפים. בזה אין ספק. בתור אחד שרגיל לבמות ולהופעות, קשה לי לפסס אנשים שנהנים מלהופיע על הבמה. וכל הנוכחים בחדר, יכלו להרגיש את כמות השמחה באירוע. כשהגיע תורי לעלות להופיע עם המשלחת שלי, רגע לאחר שהתמקמתי על הבמה הסתכלתי על הקהל המגוון והתחלתי לצחוק. משום מה, המראה של 20 קוריאנים בקהל בשילוב עם חבריי לשכ"ב ששעשע אותי. הופענו בכיף גדול. סיימנו את ההופעה בשיר "המנון המגמה" שלנו, Imagine שכתב ג'ון לנון. וכל המשתתפים מכל הארצות עולים לבמה, וכולנו שרים ביחד. אין לי ספק שזה אירוע מיוחד, שקרה במקום מיוחד. אין לי ספק, שאפילו חלק גדול מהאנשים שהשתתפו בדבר הזה ישמרו על קשר. אני בעצמי הכרתי כמה אנשים חדשים, וגם אם לא נדבר עוד 20 שנה, אני ללא ספק אחטט בחפצי השנים, אקרא את הכתבה הזאת, איזכר באירוע, ואחייק.

עומרי כהן, י"ב/7

משלחת פולין

סכים עם כל מילה. כל משלחת מעלה הצגה קצרה משלה. פיסות רבות מרחבי העולם, על במה אחת. כל אחת מעוררת תגובה אחרת אצל הקהל. משלחת אחת גורמת לחיוכים ביישניים, משלחת שנייה גוררת מחיאות כפיים סוערות, משלחת אחרת מעוררת

לאחר חדרוה שנשאה דברים, עלה לבמה השר לשעבר אבי גבאי, לדבר עם באי הקונגרס. הוא דיבר על כך שאנחנו יוצרים את העתיד. החברות הזאת שנוצרת כאן ועכשיו, בין ילדים מישראל וילדים מפולין, היא החברות שתשנה את העולם בעתיד. ואני יושב באודיטוריום ומ

הכפר הירוק תמיד שימש לי כאי קטן של שפיות. רוב החופש הגדול ביליתי בביתי, עם רגל שבורה, מנסה להעביר את הזמן. כשהגיע יום שלישי, 16.8, קיבלתי שיש חת פלאפון בסביבות השעה 12:00 בבוקר, מיוסי שוורץ, מורי לפסנתר, להזכיר לי שיש הופעה היום בכפר.

"הופעה בכפר?" שאלתי. "שכחתי לגמרי. מול מי אנחנו מופיעים?" "בקונגרס הבינלאומי", הוא ענה. הגעתי לכפר בצהריים המוקדמים לחירות. חברים שלא ראיתי כל החופש, סיפורים מעניינים, אבל בעיקר הרגשה של בית. לקראת השעה 18:30 הגענו לאודיטוריום. הנוף היה מאוד שונה מהנוף המוכר של האודיטוריום; את רוב החברים שלי החליפו אנשים וזים מארצות שונות, את הספסלים המוכרים החליפו שולחנות קייטרינג מרשימים ומקושטים. היתה הרגשה מיוחדת באוויר, כמו באירועים הרשמיים של הכפר הירוק, שרק הוא יודע לארגן.

התיישבתי ליד חברי ארוז פינקלמן, שהתחיל לספר לי על אנשים פה שהוא מזהה מחוץ לארץ. "זאתי הפולנייה שמאיה התארחת אצלה". אני מהנהן, גם אני והוא נייצג את הכפר בחו"ל, במשלחת שנצא אליה בספטמבר לגרמניה מטעם מגמת המוזיקה.

בשעה 20:00 נכנסו כולנו פנימה. את הטקס פתחה חדרוה, במילות תודה לכל מי שלקח ולקח חלק בהפקת הקונגרס המשובח הזה. חשוב לציין, שארגון של דבר כזה נשמע על גבול של בלתי אפ"י שרי. כינוס ילדים ממדינות מגוונות כגון גרמניה, פולין, הולנד, אוסטרליה, קוריאה, טיוואן, ישראל ועוד כמובן מורי התלמידים, על כל המשתמע מכך. לחבר אנשים ממקומות כל כך שונים בעולם נשמע מופרך, אך בעודי יושב בתחילת הקונגרס ושומע את דברי חדרוה, זה מרגיש כמעט טבעי. כמעט טבעי, שילדים שלא פגשו אחד את השני מעולם, שדוברים בקושי את אותה שפה, יתחברו באופן טבעי.

"המלך משחק עם המלכה"

הישגים מעולים לנבחרת השחמט

אני שמח לבשר על הישגינו היפים ביום רביעי כאלופות השחמט של המנהל לחינוך התיישבותי: 16 בתי ספר, 151 משתתפים.

לאחר מאבק צמוד זכינו במקומות הבאים:

הט"ב: מקום ראשון

תיכון: מקום ראשון

בללי: מקום ראשון

סך הכול 3 גביעים קבוצתיים ומספר גביעים אישיים! ברכות למאמן עורך רוס ולתלמידים אור גלובוס, ח' 5, רועי צמח, ח' 1, רועי ארליך, ז' 4, אייל נוי, ח' 2, איתמר הרס, ט' 3, נימי כספי, ט' 7, יואב רוזין, ח' 2, יפתח קוטלה, ט' 7, עמית מלאך, ח' 1, עורר גלאט, ז' 7, אלעד גונדרס, י"ב/6, טל פרי, י"ב/6, אבירם אביב, י"ב/11.

עדי גל, רכז חינוך גופני

המנצחים מנבחרת השחמט

בזכות הפילפול

דיונים פילוסופיים אל תוך הלילה, סציונות שקורמות עור וגידים והכי חשוב – ביטחון עצמי • דניאל זורארץ ממליץ על ערב מגמת מחשבת ישראל ותיאטרון

← ערב אחד בשנה, ערב מיוחד, ערב מסתורי. "למה אתם נשארים בכפר עד 9 בערב?" שאלו כמה מחברי, "משהו של המגמה ומחשבת ישראל" עניתי, מפני שאין דרך קלה באמת להסביר מה זה, למי שלא לוקח חלק בזה. אך עדיין נותרו העקשנים שמשום מה ממש רצו לדעת, אז השבתי בצניעות ובפשטות, "לכבוד ערב הפילפולים כמוכון". אז מה מתרחש בערב זה? מגמת התיאטרון ומגמת מחשבת ישראל משתפות פעולה בדיונים פילוסופיים אשר מובילים לתוצרים, משמע שקוראים חומר כתוב ומייצרים קימים אותו לתחייה, במקרה שלנו – יוצרים סצנות אשר כל קבוצה כתבה על פי הבנתה בעקבות הדיונים.

אני מוכרח להודות שבשבילי, החוויה השנה היתה הרבה יותר משמעותית מזאת של שנה שעברה לאור סיבה אחת. הגעתי לערב עם שנה של ניסיון, ידעתי למה לצפות. בשנה שעברה הרגשתי קצת אבוד ומבוזש, פחדתי שאגיד משהו שכביכול לא נכון על יד הילדים מהשכבות הבוגרות והמנוסות יותר במגמה. אבל השנה, השנה זה סיפור אחר לגמרי, הגעתי לערב עם ביטחון הרבה יותר גדול וסוף סוף הבנתי שבמסגרת ערב כזה, אין "לא נכון", לכל אחד דעה משלו. אחד הדברים המשמעותיים ביותר שעברתי בערב היה העובדה שיצא לי לעבוד ולהתפלפל עם תלמידים מכל שכבות המגמה ולהכירם לעומק, דבר שבהחלט גרם להרבה מאוד תלמידים להרגיש שהם חלק בלי תי נפרד מהמגמה המגוונת והצבעונית שלנו. לאחר שדנו ארוכות בנוגע לסיפור מדרשי, כל קבוצה העלתה סצנה על פי האינטרפרטציה הייחודית לה. היה מרשים לראות איך שילבנו דעות שונות ומגוונות שבסופו של דבר התחברו כפיסות פאזל ליצירת הסצנות. כשסוף סוף עלינו לבמה, הרגשתי שאני במקום הבטוח שלי, החיבור היה טבעי והגיוון בקבוצה בהחלט הוסיף. בזכות רגעים כאלה, אני מבין מה אני באמת עושה במגמה.

בקיצור, "ערב הפילפולים" שבבילי השנה עבר בהצלחה רבה. למרות שערב זה מתרחש רק פעם בשנה, אני חושב שהוא חלק גדול מאוד מהתהליך השנתי של המגמה. למיטב הבנתי, הערב חידד שלושה אלמנטים חשובים ביותר לתפקוד המגמה ובאופן כללי לתפקודנו בחיי היומיום. הראשון הוא גיבוש חברי המגמה, דבר שבלעדיו המגמה היא סתם עוד מגמת תיאטרון. השני הוא הלימוד מהאחר, מבלי היכולת הזו אני מאמין שהעולם היה מקום משעמם וחסר משמעות. השלישי והאחרון הוא שיתוף הפעולה הקבוצתי, במהלך הערב, הקבוצות שיתפו פעולה למען מטרה משותפת, מבלי שיתוף הפעולה של כל אחד ואחת מחברי הקבוצה, שום דבר לא היה מתפקד. נראה שבשנה הבאה.

דניאל זורארץ, י"א

3/ט ליד בית העירייה הישן של תל אביב

לא נרדמת תל אביב

וגם אין סוף לאתרים, להיסטוריה ולחוויות שאפשר לחוות בה • 3/ט סירה בעיר במסגרת שיעור אזרחות

היכל העצמאות, מגדל שלום, נווה צדק עם חנה קומן ותושבת השכונה, ליד הטיילת

← באמצע נובמבר יצאה כיתה 3/ט לסיור בתל אביב במסגרת שיעורי אזרחות. לפני הסיור עצרנו באנדרטת יצחק רבין, ושם ערכנו טקס קצר והנחנו פרחים. קראנו קטעים אחדים ושרנו שירים לזכרו של יצחק רבין, ראש הממשלה שנרצח. כמה תלמידים מכיתתי מעולם לא היו בכיכר רבין, ואני חושבת שהביקור העניק להם, ולכולנו, את האפשרות לבקר שם בצורה מכובדת ומסודרת. הטקס שערכנו במקום, היה חשוב ומרגש מאוד ולמדנו על מורשתו של רבין ועל הערכים שלמענם הוא נאבק. המשכנו להעביר את המסר של שלום ואחוה.

לאחר הביקור באנדרטת רבין התחלנו את הסיור בתל אביב. הכיתה נחלקה לשתי קבוצות, ובכל קבוצה היו תלמידים והורים, כפי שנקבע מבעוד מועד. ורדה קרין, המורה לאזרחות, חילקה לנו חוברת עבודה (על פי תוכנית הלימודים), ובה שאלות מודריכות על כל אתר ואתר שבו ביקרנו בסיום.

הקבוצה שבה הייתי, בהדרכתו של המורה לשטח שחר סתוי, התחילה באנדרטה לזכר 69 המשפחות המייסדות בשרדות רוטשילה. משפחת חות אלה הקימו את תל אביב. באנדרטה סיפרו לנו את סיפור המייסדים וענינו על השאלות הקשורות לאנדרטה.

במקביל הקבוצה השנייה, קבוצתה של ורדה קרין, סיירה ברחוב ביאליק וביקרה בבית ביאליק כדי להתרשם מן הספרייה הפרטית של ביאליק. לאחר מכן, הקבוצה ביקרה בבית הקברות טרוי מפלדור הסמוך לשם, ובו קבורים רבים מגדולי הרוח של מדינת ישראל (ביאליק, דיזנגוף ועוד). לאחר שהקבוצה שלי סיימה את הביקור באנדרטת המייסדים, צעדנו לעבר היכל העצמאות. היכל העצמאות היה בעבר ביתו של מאיר דיזנגוף, ראש העיר הראשון של תל אביב, ובו הכריז דוד בן גוריון על עצמאות מדינת ישראל. ללא ספק – מקום היסטורי. ליד ההיכל סייר צלם הולנדי שצילם סרט דוקומנטרי על ההיכל, ובין היתר צילם גם אותנו, מה שהוסיף עניין לסיור שלנו. אחרי ההסבר על ההיכל הצטלמנו בכניסה שלו והמשכנו לדרכנו.

התחנה הבאה היתה מגדל שלום, שנבנה במקום

שבו פעם היה בית הספר "גימנסיה הרצלייה". חבל שהרסו את המבנה היפהפה של הגימנסיה ובנו במקומו מגדל. מגדל שלום היה פעם המגדל הגבוה ביותר במזרח התיכון.

באולם הכניסה שלו ראינו את הפסיפס של הצייר נחום גוטמן, פסיפס הממלא קיר שלם ומתאר את תל אביב הקטנה. הפסיפס מציג את ארבע התקופות בהתפתחותה של תל אביב. הפסיפס מרשים ומורכב מאלפי אבנים קטנות!

אחרי הביקור במגדל המשכנו לשיכון נווה צדק, שם סיפרו לנו על ההיסטוריה של השכונה והראו לנו את בתי המייסדים. אחד הבתים המפורסמים יותר הוא של יוסף אליהו שלוש, אחד הפעילים המרכזיים בפרויקט

הקמת השכונה. בנווה צדק נמצא מרכז סוון דלל. המרכז כלל בעבר שני בתי ספר, לבנים ולבנות, הוקם על ידי יוסף שלוש. חנה קומן, קולנוענית בת השכונה (בת דורתה של ורדה), הרצתה לנו על סוון דלל ועל הקיר שעליו צייר המאייר והמעצב דוד טרוי טקובר דמויות מן ההיסטוריה של השכונה. בסוון דלל פגשנו את הקבוצה השנייה של הכיתה, ומשם המשכנו לחוף הים.

בחוף הים נחננו ואכלנו ארוחת צהריים. השיחה התפתחה בפעילויות ושיחקנו משחקים שארגנה מנהיגות הכיתה. היה כיף! לסיכום, נהנית מאוד בסיור לתל אביב ואני ממליצה לעשות אותו בכל שנה.

דנה דיטריך הוזמן, 3/ט

חזון של אור

הוא עסק בהנדסת בניין אבל הפך את חייו לחלוטין כדי לתת לבני נוער הזדמנות ללמוד טכנולוגיה, להבטיח את עתידם בחברה הישראלית, ומעל הכל – ללמוד להכיר את עצמם • עתה הגשים את חלומו והקים את בית הספר לסטארט-אפים • ראיון עם יהודה אור, שהפך חזון למציאות

יהודה אור בשיעור

להפיץ את המודל שהוא תוכנן למדינות נורספות. "במרכז ההדרכה", ציין, "משלחות מכל העולם יוכלו ללמוד איך להפיץ את המודל שלנו. שמעו עלינו בווייטנאם והחליטו להביא לכאן קבוצה של עשרים בני נוער. אנחנו נכשיר אותם כאן, בסיוע אמריקאי". בנוסף לווייטנאם מים ייתכנו שיתופי פעולה עתידיים עם גרמניה וארצות-הברית.

"יש פרויקט שיוזמת שאהבת במיוחד?" שאלתי אותו. "כן, זה בעצם חלום נוסף שלי מגיל צעיר", הוא סיפר. "לשנות פנים של שכונת מצוקה. בפתח-חוקוה נמצאת שכונת יוספטל, שעד היום כתוב בכניסה אליה, בגרפיטי, 'בואכם בשלום, צאתכם בספק'. נכנסנו לשם ובנינו שם קבוצת רובוטיקה. מאה חבר'ה משם הגיעו לכפר במשך שנתיים, ובסוף התהליך נפתחה קבוצת רובוטיקה שאפילו ניצחה אותנו במשחקים האחרונים. אחד מהבוגרים של נבחרת הרובוטיקה שלנו, לוצקי, הוא המנטור שלהם עכשיו. הפרויקט הזה היה חשוב לי במיוחד, כי בעזרת הרובוטיקה הצלחנו לקדם ילדים ממעגל העוני ולתת להם המון סיכוי להתקדם".

לסיכום שאלתי את יהודה מה המסר שלו לבני הנוער. "הכוח אצלכם!" אמר ללא היסוס, "אתם לא צריכים למרוח, אתם צריכים לשלב ידיים עם המבוגרים ולתת לעצמכם לפעול ולהגיע לשחקים". הוא ביקש גם להעביר מסר למבוגרים: "התפקיד שלנו הוא לא ללמד ילדים, אלא ללמוד יחד איתם".

נורא את התחום והייתי מתרגל של זה בטכניון", סיפר לי. הניצוץ שהדליק אותו לבטוף היה ילד, שאותו לימד מחשבים לפי בקשת אביו. בעקבותיו הקים חברה לפיתוח משחקי-מחשב. "הילד הזה היה בעצם התלמיד הראשון שלי, ובאמצעות הניסיון שלי איתו פניתי להוראה, שזה משהו שאני נהנה מאוד לעשות, לעזור לילדים למצוא את עצמם". וכך, לפני תשע שנים הגיע יהודה לכפר הירוק בתור מנחה פרויקטים. "אני מאוד אוהב את הכפר כי הוא מוסד מאוד מאפשר", סיפר יהודה, "אני בא לסיסקו או לנעמי מי ואומר: אני רוצה לעשות משהו, והם אומרים לי: לך על זה!".

בזכות המוסד המאפשר החל יהודה לממש את חזונו. "מצאתי פה פלטפורמה בה אני יכול להקים בית ספר שבו לילדים יש זכות השפעה על מה שהם לומדים ובו הם יכולים להעביר את הידע שלהם הלאה ולעזור למי שאין לו". בית הספר שלו, גרינסטארט, נבנה משלושה נרביכים. הנדבך הראשון הוא תוכנית הסייבר, שמספקת לתלמידיה 5 יח"ל בפרויקטי מחשבים. הנדבך השני הוא קבוצת הרובוטיקה, שאותה הקים יחד עם משפחת יפה. והנדבך השלישי והאחרון – בית הספר לסטארט-אפים. "כל נרביך הוא חלק מבית הספר, כדי שיהיה לילדים בית שבו ימציאו לעצמם חומרי למידה. זהו בית ספר מאוד יצרני, שנותן לתלמידיו לייצר פרויקטים בשילוב עם התעשייה ואחד עם השני, כמובון". תנאי הקבלה, למען הסר הספק, הם זמן פנוי ורצון ללמוד. אך יהודה לא עצר כאן. בעזרת נבחרת הרובוטיקה הקים מרכז ידע והדרכה, שעתיד

לפני שלוש שנים מצאתי את עצמי לראשונה בכיתה של יהודה אור. הוא "טיפוס", ציינתי בפני עצמי כבר בשיעור הראשון. במקום ללמד, כבר בשיעור הראשון גילינו לבדנו כמה דברים פשוטים על שפות תכנות בעודנו נחלקים לזוגות ונעזרים אחד בשני. בשיעור השני כבר התחלנו ללמוד לבדנו פייתון, ובין לבין ערך לנו יהודה הרצאות קצרות על עצמנו ועל החשיבות במה שאנחנו עושים.

הייתי בכיתה ט', ואני לא מתיימר להגיד שהייתי בכלל, אך המילים חדרו. לכן, שלוש שנים אחרי מצאתי את עצמי מתקשר אליו כדי לראיין אותו. הוא היה בנסיעה. השעה היתה שבע בערב, והוא רק יצא מהכפר לביתו. "שתבין", גילה לי, "אני הלכתי עכשיו, אבל התלמידים שלי עוד עובדים על הפרויקטים שלהם". ובין הוראות הג'יפיי-אס והפניות דיברנו.

יהודה אור נולד בפתח-חוקוה, וכילד השתי-עמם מאוד מבית הספר. "הרגשתי שבית הספר שלי לא נתן לי כלים. הוא לא נתן לי כלים להכיר את עצמי". ואולי בגלל זה יהודה מצא את עצמו בגיל 30, אחרי לימודיו בטכניון, מהנדס בניין בחברה מפורסמת וגדולה. "לאורך כל התקופה", הוא נזכר, "היו לי מחשבות של מה אני עושה פה? האם זה באמת מה שאני רוצה והמקום שבו אני רוצה להיות?" בגיל 30, בדיוק ביום הולדתו, הכריז בפני כולם על החלטתו. "אמרתי להם שהחלטתי לעזוב. אני זוכר שחלק היו בהלם. לקח לי שנתיים למצוא את המקום שלי ולעשות הסבה למתכנת. כבר בטכניון אהבתי

יזמים בכיף

איך להפוך נסיעה באוטובוס למשחק ילדים

בכל שנה שכבה ט' בכפר הירוק משתתפת בפרויקט היזמים הצעירים, שבו תלמידים מהשכבה מקימים חברה, בוחרים מוצר, מוכרים אותו ומשווקים אותו במסגרת תחרות ארצית בין בתי ספר בארץ. יזמי החברה המנצחת טסים לתחרות באירופה. פתחנו את השנה בפרויקט, באירוע הפתיחה של אזור השרון, שם הרצה לנו יזם ומדריך בפרויקט, בנימין מרון. לאחר מכן למדנו שלשלב בדברים הנאה יכול להביא לתפוקה גבוהה יותר מפרויקטים ומיזמים. קיבלנו אתגר למצוא דרך להוסיף לתחבורה הציבורית כיף וברוך זו לגרום ליותר אנשים להשתמש בה במקום ככלי רכב. האירוע היה מלמד וחוויתי, וגם הפרויקט עד כה מאתגר ומעניין. אני ממליץ לתלמידי שכבה ט' של השנה הבאה לנסות ולא לפספס.

נבו ארז, ט'

גדלים עם הקריאה

תלמידי ט' משלנו, מפרויקט "יזמים צעירים", פיתחו משחק לימודי לילדים וזכו במקום השלישי

בחדש יולי השנה נערכה תחרות ארצית של פרויקט "יזמים צעירים". השתתפו קבוצות מכל הארץ. תלמידי הכפר הירוק משכבה ט' זכו במקום השלישי והמכובד! הם הציגו והעמידו דוכן לתפארת, עם מוצר מנצח והרבה מוטיבציה להמשיך ולפתח את הרעיון עם המוצר "גריני" – משחק לימודי לילדים שבו הם מתרגלים קריאה בעזרת סיפורים קצרים ומוכרים, מגדלים בעצמם צמח הקשור לסיפור, לומדים על ערכים כגון סבלנות, אחריות והתמדה, וכל זה בשילוב של הנאה וכיף. אנו גאים בכם על כך.

יוצרים קשרים באמצעות צמחים

מגמת שטח אירחה את תלמידי קלנסווה בכפר והתארחו אצלם פרויקט ירוק

אני לומדת בשכבה ט' ומשתתפת בפרויקט של מגמת השטח בכפר הירוק עם בית ספר בקלנסווה. בשנה שעברה נבחרו שני תלמידים מכל כיתה שרצו להצטרף לפרויקט עם תלמידי דים מכיתה ו' ביסודי בקלנסווה. בכפר הירוק ישנו גן מקלט לצמחים ולבעלי חיים בסכנת הכחדה, ואנו מצילים אותם. על כך מבוססים רוב שיעורי השטח של מסלול המנהיגות. מטרת פרויקט זה היא ללמד את תלמידי קלנסווה לגדל צמחי חיים ויחד להצילם מסכנת הכחדה. בינתיים היו שני מפגשים של תלמידי הכפר עם תלמידי קלנסווה. במפגש הראשון, שהתקיים בשנה שעברה, הגיעו אלינו תלמידי קלנסווה, ואנחנו הראינו להם את בית הספר, את השרות, את הערוגות והשתילים שלנו, והתנסו יחד בשתילת שתילים ובהצלת מינים מבריכת החורף.

המפגש השני היה השנה ובמסגרתו נסענו לבית הספר היסודי בקלנסווה, שם הם אירחו אותנו אירוח מופלא שכלל פעילות גיבוש, הסבר על היישוב וארוחה משותפת. בנוסף, רונני, המורה לשטח, הרצה לכולנו יחד על צמחים בסכנת הכחדה ועוד, ולאחר מכן הלכנו כולנו להכין ערוגות. במפגש הבא אנחנו מתכננים ללכת לשטח עליו עומדים לבנות, להציל ממנו ורעים של צמחים בסכנת הכחדה ולשתול אותם בערוגות שבנינו בקלנסווה. אמנם, העבודה היתה כיפית ומהנה אבל גם יותר מזה – נוצר קשר מדהים בינינו לבין תלמידי קלנסווה, ולמרות פער הגיליים והשפה דיברנו וצחקנו המון. אנחנו פחות התנסו בערבית שלנו עם התלמידי דים, אבל הם דיברו איתנו בעברית ככל יכולתם. במפגש האחרון הכרנו יותר את תלמידי קלנסווה, דיברנו, צחקנו ועבדנו יחד. אני זכיתי להכיר ילדים מקסימים ומתוקים שאף פעם לא אשכח. למרות ההבדלים והניגודים הצלחתי ליצור איתם שפה משותפת, לצחוק איתם וליהנות. הם ילדים מדהימים וחמודים, ואני שמחה שיש צא ללי להשתתף בפרויקט זה ולהכיר אותם. בסוף המפגש האחרון התבקשנו לספר איך היה. אחד התלמידים בקלנסווה אמר שאנחנו כמו אחים, ובאמת באותו הרגע הרגשנו כך. כליכך התרגשתי לשמוע את מה שהם אמרו וגם מה שהקבוצה שלנו אמרה. יצאנו משם מאושרים, עם הבטחות לשמור על קשר.

עדן מלמד, ט' | 7

מנגנים יחד עם תלמידי שכבה ז' מטייבה

חברים (ולא רק בפינים)

תלמידי ז' נפגשו עם תלמידים מטייבה והמחישו לעצמם את הערכים עליהם דיברו בשיעורי חינוך

שתי הכיתות עם הרבה תמונות. קיבלנו מכתבים יפים ומתנות אישיות לכל אחד. יצאנו בתחושה טובה, עם ציפייה למפגשים הבאים ורצון ליצור מציאות טובה יותר בזכות הילדים הצעירים עם הלב הגדול.

שלי מיטל בהרי, מחנכת ז' 8

בטייבה, עם המורה רידה, שכמוני הוא מחנך ומורה לחינוך גופני. נפגשנו במשך כארבע שעות עם הרבה קסם, אופטימיות ותקווה לעתיד של דו-קיום וחברות. היתה נגינה, היו ריקודים, היה שיר, היתה הקשבה, היו משחקי ספורט, צחוק, ארוחת צהריים משותפת, וגם נוצרה קבוצת וטסאפ של תלמידי

לאורך השנה עסקנו בשיעורי חינוך בקבלת האחר, כבוד, נתינה וחברות, ולכן כששתי בנות מהכיתה הביעו רצון ליוזם מפגש עם בית ספר ערבי, אהבתי מאוד את הרעיון משום שהוא השתלב עם המסרים. בשירוף עזרה לי המורה אלמזה, והיום סוף-סוף הגיעו אלינו תלמידי כיתה ז' מבית הספר סאלם

טבע מחבר

החזון החינוכי של הכפר הירוק נכון גם לקלנסווה

תלמידי שכבה ה' שלנו הרדיכו את תלמידי כיתות ד' מקלנסווה באתרי הטבע השונים בכפר. המשך הפעילות יתבצע בשנת הלימודים הבאה – תלמידי הכפר הירוק יעבדו עם תלמידי אבן-רושד בבניית הגן ושתילת צמחים מקומיים.

את האזור וכיום אינו נגיש בגלל בנייה מסיבית או שימושי קרקע שונים. רונני שושן, מורה בכפר הירוק ואחראי על ענף האקולוגיה, תיאם פגישה וסיור בבית הספר אבן-רושד כדי להכיר את התשתית הקיימת ולהבין את הדרישות לפרויקט. המפגש בין התלמידים היה מרשים ומרגש.

סיור מנהלים שהתקיים בכפר יצר עניין אצל מנהלת בית הספר היסודי "אבן-רושד" בקלנסווה, והיא הביעה רצון לפתוח גן מקלט לצומח בבית ספרה. החזון החינוכי שבבסיס הפרויקט הוא ליצור סביבה טבעית בבית הספר שמטרתה להכיר לתלמידים את הטבע המקומי שאיפיון בעבר

היסטוריה היא מה שעושים ממנה

העליות השלישית, הרביעית והחמישית לארץ ישראל בעשורים הראשונים של המאה הקודמת הן מהחשובות ביותר להתהוותה של המדינה. לכאורה חומר היסטורי שיכול להישמע משעמם • לא בבית ספרנו! • במיצג המרתק שהכינו כיתות ט' אירחנו חלוצים, לוחמי מחתרת, שחקנית אגדית ואת... בן-גוריון • חוויות מלימוד קצת אחר

מיהו ציוני?!

במסגרת לימודי היסטוריה לכיתות ט' יצרנו אירוע לימודי וחוייתי של היישוב בתקופת המנדט וזאת בתום חודשים של לימוד הנושא בכיתה. הרעיון הוא להמחיש את התקופה באמצעים חזותיים, מוזיקליים ודרמטיים וליצור חוויה שתכניס את התלמידים לאווירת התקופה באופן חי ומוחשי.

העיקרון הנוסף הוא "תלמידים מלמדים תלמידים": תלמידי ט'1 וט'5 לקחו את שאר תלמידי השכבה למסע תקופתי מרתק, ובכדי ליצור את האווירה המתאימה הגיעו התלמידים עם לבוש ואביזרים תקופתיים. הם שרו ורקדו שירים וריקודים מהתקופה. כיתה ט'1 התמקדה בהנגנת היישוב, במשולש היהודי-ערבי-בריטי, ביחסים ביניהם, ובהקמת ארגון ההגנה ומחתרת האצ"ל. בנוסף, תיארה הכיתה את הסיוור שלה בתל אביב, והמחשה אותו בין השאר בעזרת בית קפה תל אביבי תקופתי חמוד.

כיתה ט'5 התמקדה בנושא העליות השלישית, הרביעית והחמישית, והכינה תערוכה עם הרבה מידע ותמונות. נציגים מכל עלייה סיפרו על הגורמים לעליות, על המאפיינים של כל עלייה, ותיארו את תרומתן להתפתחות ולבניית המדינה שברדך. לאחר החלק הלימודי הגיע החלק הדרמטי שבו הומינו המ' ספרים כמה דמויות מובילות מחיי היישוב לספר את סיפורם, למשל אליעזר בן יהודה, פנחס רוטנברג "הזקן מנהריים", חיים ויצמן, שעמד לצד הלורד בלפור בטקס חנוכת האוניברסיטה העברית ושניהם נאמו, וכן עיתונאית המראיינת את השחקנית המיתולוגית חנה רובינא.

השחקנים משתי הכיתות שגילמו דמויות שונות, בין השאר את דוד בן-גוריון ווינסטון צ'רצ'יל, שילבו בין ציטוטי מקור ואלתור שלהם (שהתבסס על עובדות היסטוריות) בכישרון רב ועם הרבה חן והומור.

בהמשך לחלק הדרמטי התקיים ויכוח לוחט במיוחד, מעין דיי-בייט, בין חברי העלייה השלישית החלוצית לבין חברי העליות הרביעית והחמישית הבורגנים - מי תרם יותר למדינה שברדך? מיהו "הציוני האמיתי" - דמות היהודי החדש בעל השירים הבונה את ארץ ישראל כמו ידיו, או הבורגני שהורים את ההון הפרטי שאיפשר בניית מפעלים שתרמו לפיתוח היישוב? כל צד הגן בלהט על טיעונו והוויכוחים הרמים שנשמעו שיקפו את המאבק האידיאולוגי שהתקיים בין הזרמים השונים ביישוב, בין הפועלים הסוציאליסטים לבורגנים הקפיטליסטים, בין החקלאים לבין אנשי הרוח והאקדמיה ועוד.

במשך חודשים קרחתניים עמלו התלמידים על הכנת התערוכה, אספו חומר, חיפשו תמונות, למדו דמויות, קיימו חזרות ושיננו את החומר שוב ושוב, ונרתמו למאמץ המשותף וזאת למרות ימי סוף שנה המעייפים והחמסינים.

תודה מקרב הלב לתלמידי ט'1 וט'5 על האירוע החוייתי והמע' שיר, על שיתוף הפעולה, על ההשקעה, ועל כך שהבאתם לידי מימוש את הרעיון שלנו, המורים.

גילה אפשטיין

פסיבית היא חיובית. לדעת, אנו צריכים בכל שעות הלימוד לנסות להעביר חלק מהחומר בצורה אקטיבית.

איזה קטע מהאירוע הכי אהבת?

"את הראפ, זה היה מהנה. הצגת התוכן היתה קלה להבנה ופשוטה לזיכרון. הקטע היה מרענן וקולע ובייחוד אהבתי שהתלמידים באותו קטע הצליחו לחבר בין תחביבם ולבין החומר הלימודי."

המייצג כולו הציג רצף כרונולוגי של אירועי מפתח בהיסטוריה של העם היהודי בארץ ישראל. לו היית יכולה להיות אחת הדמויות ולהשפיע על הנעשה, באיזו דמות היית בוחרת?

"הייתי רוצה להיות דמות שהשפעתה מדעית משום שזה תחום הרעת שלי."

גם צחי רולניק, רכז שכבה ט', חשב שההצגה היתה מצוינת. אנשים עשו עבודה רצינית ולכן זה מכבד את החומר הנלמד. כל מי שעובר פה יכול לחוות את רוח התקופה דרך תחפושות, טקסטים ושירים. צחי אהב את כל תחנות ההצגה ובעיקר את

ככה בונים מדינה

באמצע יוני ערכנו כיתות ט'1 ו-ט'5 מייצג שכבתי אודות החומר הנלמד בשיעורי היסטוריה במהלך השנה. ההפנינג עסק בעליות לארץ ישראל ובהתיישבות העם היהודי בשנות ה-20 וה-30 של המאה העשרים, וכן בקונפליקטים השונים שהעליות האלה עוררו. כל אחד מתלמידי הכיתות נתן יד ועזר בהקמת האירוע. כמה מהתלמידים גילמו אנשים בעלי השפעה מאותה התקופה ואחרים שרו בכיתה מזמרת את שירי ארץ ישראל הישנה. מספר תלמידים היו אחראים לסידור וארגון הכיתות ולזמני ירידתם והיו תלמידים שצילמו והסריטו את האירוע. כדאי לצפות ביוטיוב של הכפר הירוק (אורך הסרט שבע דקות).

תפקידי היה לראיין את ההנהלה שהגיעה וכן תלמידים משכבתנו על התרשמותם מן המייצג:

נעמי אלישיב, מנהלת השש שנת, האם את חושבת שההצגה בהיסטוריה היא דרך טובה להעברת החומר? "אני חושבת שכל דרך למידה בצורה מעשית ולא רק

שיעורים פעילים

טים שיחקו תפקיד מכריע בוויכוח שאין לו סוף וכל החלטה שהחליטו גרמה עגמת נפש לצד אחר.
 רון קוברובסקי, ט'4, האם אתה חושב שההצגה הועילה ללמידת החומר?
 "ואת היתה דרך מעולה ללמוד את החומר. החומר הועבר בצורה חווייתית, מעשירה ומצחיקה."
 באיזו דמות היית בוחר להיות לו נולדת בתקופה זו?
 "רוד בן גוריון. משום שהיתה לו השפעה נרחבת על היישוב היהודי. בה' באייר 1948 הוא הכריז על מדינת ישראל, פיתח את הנגב, הרחיב את גבולות המדינה וכיהן כראש ממשלת ישראל 4 פעמים."
 לסיכום, ברצוני להודות למורים מצוות היסטוריה שהשתתפו בהפעלת התלמידים, וכן על העזרה בהקמת האירוע, להנהלה שבאה לצפות בנו ולתלמידי השכבה על שיתוף הפעולה.

רותם ששון, ט'1

מההצגה?
 "את מורכבות התקופה והמאורעות בשנים אלה. התוודענו לעומק הקונפליקט בין היהודים לערבים. בנוסף, הבנו את הקושי של הבריטים כצד המתווך והקובע."
 איזה קטע מתוך ההצגה הכי אהבת?
 "את קטע הראפ. הצורה שבה הם העבירו את המידע היתה קלילה, כייפית ומלמדת. קטע הראפ הכניס אותנו לרוח התקופה ונהגנו בו מחוויה רב חושית."
 איזו תחנה הכי סקרנה אתכן? ומדוע?
 "הדיבייט. כי לדעתנו זו היתה העברת המידע הברורה ביותר. בנוסף, היתה אינטראקציה טובה מאוד בין הטיעונים של הצד היהודי, הצד הערבי והצד הבריטי המגשר."
 המייצג כולו הציג רצף כרונולוגי של אירועי מפתח. אילו דמויות הייתן בוחרות לשחק?
 "לא היינו רוצות להיות חלק מהדמויות משום שהערבים עמדו לאבד את אדמתם ופעלו מתוך ייאוש ופחד, היהודים ניסו להגשים חלום ונתקלו בסירוב, קושי ופוגרומים. הבריי

התחנה של התרבות בתל אביב בשנות ה-20 וה-30. באותה תחנה שיחקו זוג תלמידים את נתן אלתרמן וחנה רובינא, והחיו אותם בצורה טובה.
 לשאלה איזו דמות היה בוחר לשחק, ענה כי היה בוחר להשתתף בתחנה שהציגה את המרד הערבי עימו התמודד היישוב היהודי. זו היתה תקופה מכרעת והיתה סכנה שכל המאמצים ליישוב הארץ ירדו לטמיון. "בעיניי זו היתה צומת דרכים מכרעת שהשפיעה על כל המציאות", אמר.
 רועי מרון, מורה להיסטוריה, האם כמורה להיסטוריה תרצה להמשיך בשכבות ט' בשנים הבאות את ההצגות כחלק מלמידת החומר?
 "כן, שנה הבאה אשמח. כל רעיון ההצגות התחיל מערב שירי פלמ"ח והתגלגל לזה. שנה הבאה ככוונתנו לשנות את סדר הלימוד ולהתמקד בתקופה". רועי ציין כי היה בוחר לשחק דמות של יושב בקפה כסית בתל אביב ולשבת לצד אמנים משנות ה-20 וה-30.
 נועה נוימן וענבל מורילס, מכותה ט'3, מה למדתן

צילילים היסטוריים

במסגרת שיעורי היסטוריה, התלמידים נחשפים כבר שנה שלישית לשיתוף פעולה יחד עם המגמה למוזיקה קלאסית (רועי מירון, מורה להיסטוריה ואזרחות ואיילת ליבשיץ, מנהלת מגמת מוזיקה קלאסית). השנה עבדו יחד צוות מורי ההיסטוריה וצוות מגמת המוזיקה על תקופת ההשכלה.

שיעורים
פעילים

באנו להיפתח

מפגש שהתחיל מהוסס והמשיך משוחרר הפיל מעט את המחיצות בין בנות הכפר הירוק לבנות דתיות מאולפנת "צביה" בהרצליה • מפגש בלי סוף

← אף אחד לא יכול להיות מנותק לחלוטין מהחברה הדתית בישראל, אך כשנאמר לנו שבנות דתיות מאולפנת "צביה" מהרצליה יגיעו לבית הספר בשביל פרויקט באזרחות, פתאום הבנו שאנו לא בדיוק יודעות מה זה אומר "דתיות". עד איזה אורך תהיה החציאת שלמה? שיער פזור או אסוף? ובאמת כשנכנסנו לאודיטוריום הייתי קצת מופתעת מהבנות שהגיעו, והבנתי שאני לא באמת מבינה מה זה אומר להיות דתייה, ואיפה עובר הגבול בין שומרת מסורת, לדתייה ולחרדית. כבר אז ידעתי שלא יהיו חסרות לי שאלות למפגש איתן.

התחלנו לקבוצות לפי מגדר, התיישבנו בכיתות ו... שקט. לא ידענו איך להתחיל שיחה ועל מה "נעים" לדבר ועל מה קצת פחות. לכן, בכמה תרגילים ראשונים שהנחתה מנחה מארגון "גשר", למדנו קצת להכיר אחת את השנייה. אמנם בצורה שטחית, אבל בהיכרות הקצרה נפתחה לנו הדלת להיכרות עמוקה יותר ולאווירה מעט יותר משוחררת. מאז... שקט כבר לא היה.

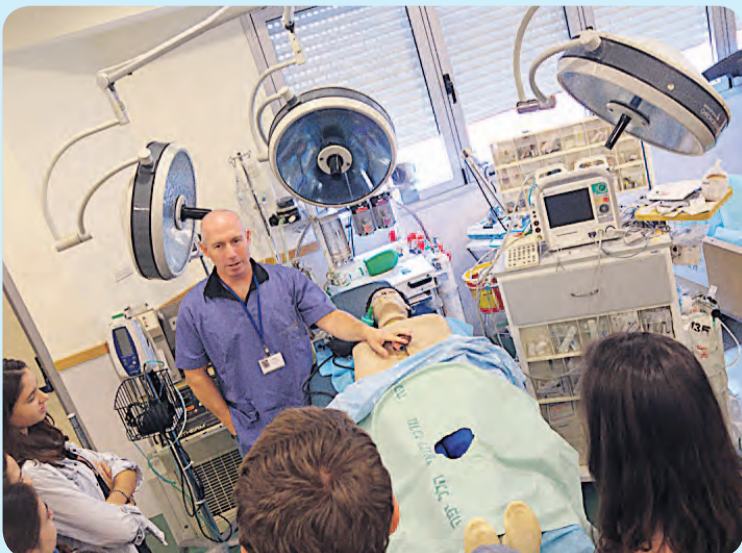
האווירה המשוחררת, פינתה מקום גם לכדיחות וקצת צחוק בדיון רציני על אורח החיים של כל אחת ונתנה לכולן מצב רוח לשתף דעות בלי להרגיש מחויבת להגיד משהו שהצד השני רוצה לשמוע, אלא באמת מה שהרגשנו באותו רגע.

הן הסבירו מה זה בשבילן יהדות, על דרשות ותקנות והלכות, אבל גם על נושאי ההרחבה בתיכון ולמי יש חברה. אנחנו על איך החגים נחגגים אצלנו (ואיך זה מרגיש חג גם כשזה לא נחגג בדיוק על פי היהדות), וגם על כל מה שמעניין אותן בדרך שבה אנו חיות אבל עדיין מרגישות יהודיות בדרכים שונות.

לעתים חלפה ההרגשה שאולי זה קצת "גדול עלינו", הן גדלו ככה ואנחנו אחרת, ואיך נוכל בכלל להבין אחת את השנייה. אבל ככל שהיום התקדם, ואנחנו נפתחנו (וגם אחרי ארוחת צהריים), הרגשתי שהידע שאנחנו צוברות אחת מהשנייה הוא הדבר החשוב באמת, גם אם אנחנו לא לגמרי מבינות את הסיבה שהשנייה מרגישה איך שהיא מרגישה.

בסופו של דבר, ההרגשה הכללית היתה (ואני מקווה שהיא תישאר ונתנה אותנו גם למפגשים הבאים), שלא באנו לשכנע, או להשתכנע. באנו להיפתח, להכיל ולקבל שיש גם אחרת.

מיקה שגיא, י"ב/4

ט'3 - סיירת מונעת

במסגרת שיעורי טרינריה התחלקה ט'3 לצוותים וכל צוות עסק במניעה של מחלה מסוימת בחיות משק ומחמד. את החומר הם העבירו לכיתות ז' וח' באמצעים שונים, בצורה יצירתית של הצגה, משחק, חידון, סיפור ועוד.

המורים בטיול לירושלים

עינת פוליטי עם תלמידיה ביום הולדתה

נעם נדיר וחברים

בפתיחת שנה עם ההנהלה

בית ספר בלבן בפתיחת השנה

דוד, נורית ועינת שרים את המנון הכפר

להעצים את החלום

לומדים כמו רופאים מקצועיים, צופים בניתוח אמיתי ומתנסים בניתוח בסמולטור • מגמת קדם רפואה היא בשביל ים אורן צעד אחד אל עבר החלום • במסלול להצלחה

יש לי חלום. הוא התחיל לפני שנה או שנתיים. האמת, הייתי בטוחה שהוא יחלוף די מהר, אבל הוא לא חלף. החלום הוא להיות רופאה.

בשנה שעברה החלטתי שאני לוקחת את החלום צעד אחד קדימה. למרות שהייתי רק בכיתה ט', חיפשתי באינטרנט והגעתי לאתר המגיד מות של הכפר הירוק, שם קראתי על מגמת רפואה, וידעתי שזה בדיוק בשבילי. כמו הצעד שאותו חיפשתי אל עבר החלום.

אתם מכירים את זה שאתם מרגישים כאילו באמת עשיתם את הבחירה הנכונה? זה בדיוק מה שאני מרגישה עכשיו כל יום על הבחירה לעזוב את כל החברים ולהגיע לכפר הירוק למגמת רפואה.

כל הזמן אמרו לי שאם אני רוצה להיות רופאה, אני ממש לא חייבת ללמוד במגמת רפואה, אבל עדיין מגמת רפואה היתה הבחירה הכי טובה שלי כי היא פשוט מגמה שכיף ומעניין ללמוד בה.

אנחנו לומדים הכול כמו רופאים אמיתיים, ויש תמיד מקום לשאלות. אנחנו יוצאים לסדורים מדהימים, כמו למשל הסדור במחלקה הקרדיולוגית בבית החולים מאיר שבו צפינו בצנתור לב אמיתי. כמו כן, נסענו לטכנורע בחדרה והתנסו בצנתור לב בעצמנו באמצעות סימולטורים.

בנוסף, במהלך חודש נובמבר נערך טקס הפתיחה בבית החולים מאיר, אליו גם הורינו הוזמנו. סגן מנהל בית החולים הכניס אותנו לעולם הרפואה דרך סיפורו האישי. קיבלנו גם מדי מנתחים. השיא היה קורס מד"א שעברנו במסגרת המגמה, וכעת אנו יכולים להתנדב כמד"א, ובאמת להציל אנשים.

אז נכון, יכולתי לנסות להיות רופאה גם בלי המגמה, אבל המגמה העצימה את החלום שלי, ונתנה לי הסתכלות שונה על עולם הרפואה שמטרתו העיקרית היא לעשות לאנשים טוב, וכמה שיותר.

חוף מזה כיף להגיע לשיעור שאתה באמת כל כך אוהב, אחרי כל השיעורים שאתה לא באמת בוחרת. המגמה עצמה וסיון המורה המדהימה דוגלים באמירה שאתה אף פעם לא צעיר מדי כדי להתחיל לחלום. הם תומכים בי ובחבריי למגמה, שגם להם יש חלום בדיוק כמו שלי.

זה כיף שמתייחסים אליי ואל חלומי ברצינות, ואני באמת מרגישה כמו רופאה עתידית. אז בתכל'ס, איך לסכם את המגמה? פשוט חיים את החלום.

ים אורן, י' 3

קדם רפואה ומדעי הבריאות

הדרך הנכונה לחיים האמיתיים

לא שינון של חומר לימודי אלא יכולת להשתמש בו כדי להביע רעיון מקורי הוא מאבני היסוד של החינוך בכפר הירוק • גילי רומן מסיים את תפקידו כרכז הפדגוגי של החטיבה ועובר לנהל את EMIS • ראיון סיכום על דברים חשובים באמת.

רכת הגדולה אליה אנו משתייכים, יש ימים שבהם אנו מסוגלים להביט בראי ולהיות מאושרים שזכינו להיות חלק ממנה.

לא כמות החומר קובעת

שנים רבות האמינו המורים כי הדרך הטובה ביותר ללמד את תלמידיהם היא לגרום להם לאגור כמה מידע שרק יוכלו לספוג. הרי תלמיד שיועד כמות גדולה של חומר הוא תלמיד מצטיין לא? ובכן, לא.

בחינוך כיום, ידיעת עובדות, תאריכים, סיפורים על מאורעות מרכזיים, נוסחאות וחישובים – כל אלה נחמדים ובהחלט מעשירים את החיים. אך השינויים האמיתיים בעולם לא נעשים על ידי צברי מידע שאגורים בצורה פסיבית במוחות של תלמידים. הם נעשים אך ורק על ידי פעילות אקטיבית של אנשים ונוער שמשתמשים בפעולה באופן מעשי ולהשתמש במוחותיהם בצורה קצת אחרת, שאינה רק "לשנן ולהקיא" במבחנים. חשובה יותר היא היכולת לבניית רעיונות מופשטים שהופכים עם הזמן ועם עבודה קשה למוחשיים, באמצעות דברים ורעיונות שהשפיעו עליהם. זאת הרי החברה שאנו שואפים להקים. כזו שתיוסם ותקבל השראה לפרויקטים קטנים כגדולים מאיזה סיפור שקראו בשיעור תנ"ך. האם לא היינו רוצים שכל ילד יקום וימצא את הפינה שלו

ואת הדרך שלו לפרש את העולם באמצעות הסדר שמקנים לו התרגילים במתמטיקה? או שמא ילד אחר שבשיעורי ספרות יגלה כי הוא מסוגל ואוהב לכתוב ולהביע את תחושותיו בשירים ובסיפורים וכך יום אחר יהפוך לכתב חרשות או עיתונאי או אף סופר? ביקשתי מרומן, שמשמש גם כמורה להיסטוריה ואורחות בחטיבה, לתת לי רוגמה לפרויקט שעשה עם אחת מכיתות הלימוד שלו. כזה אשר משקף את האג'נדה אותה הוא מנסה להנחיל. לאחר מספר שניות של מחשבה, תיאר לי את פרויקט ה-"Escape Rooms" אותו שילב כחלק מלימודי ההיסטוריה שלו. "אסקיפ רום" הוא טרנד שהדביק את ארצות הברית והגיע בשנה האחרונה גם אלינו. מטרת המשחק היא להיכנס בקבוצה לחדר שבו יש חידות ושאלות אותן יש לפצח על מנת לצאת מן החדר ולצלוח את המשחק. במסגרת הפרויקט אותו הנהיג רומן, כל כיתה בחרה דמות, חקרה את אותה הדמות והרכיבה חדר ובו שאלות וחידות אודותיה. בסופו של דבר, המטרה המרכזית (מעבר ללמידה על הדמות) הינה שיתוף פעולה בין תלמידי הכיתה שבמסגרתו כל אחד מוצא את הפינה שבה יוכל לתרום לפרויקט. הפרויקט יצא לפועל בהפנינג שבועות האחרון, שבו הזמינו חברי הכיתה את הקהל הרחב להשתתף במשחק. רומן אמר כי פרויקט זה מייצג מאוד את צורת ההוראה שלו. זאת משום נטייתו לקחת סיכונים ולתת הזדמנויות למיזמים שאין הוא יודע בוודאות כי אכן יצאו לפועל.

גילי רומן לא ימשיך בתפקידו כרכז הפדגוגי, אולם יזכה לחוות התמודדות מאתגרת ומרגשת לא פחות בהיותו המנהל החדש של הקולג' הבינלאומי EMIS בכפר הירוק. אנו מאחלים לו המון בהצלחה בתפקידו החדש, מקווים ובטוחים כי יעשה חיל.

מצטיינים בהכול

ב-22.8.16, פרסם "ידיעות אחרונות" דירוג שערך משרד החינוך ובו נבחרו 277 בתי ספר על-יסודיים מצטיינים ביותר לשנת תשע"ו (הדירוג נקבע על ידי מרדים חברתיים, ערכיים ולימודיים). הכפר הירוק נמנה עם בתי הספר הללו ודורג במיקום ממוצע ביותר. הדבר מעיד על הגישה המיוחדת של הכפר ועל המוטיבציה והרצינות של הצוות החינוכי, ובמיוחד מבליט את הנושאים הערכיים שהכפר מבורך בהם – קליטת תלמידים חדשים, יזום פרויקטים חברתיים, מאה אחוז זכאות לבגרות וכן אחוזי גיוס גבוהים ביותר. גאוה.

בדרכי למשרדו הצנוע של גילי, גלגלתי בראשי מספר נושאים בהם רציתי להתמקד. שהרי לכל מראין מן השורה, רצוי שיהיו שאלות מנחות בעזרתן יפתח דיון אל מול המרואיין. חשבתי על מספר שאלות בסיסיות כמו: "מהו רכו פדגוגי?" או "מה אתה עושה במסגרת תפקידך?" היות ולא ידעתי הרבה על מהות התפקיד, תיארת לי עצמי כי רצוי להתחיל מההתחלה במקום לצלול ישיר למים העמוקים. הקירות במשרדו של רומן עמוסים בתמונות, מערכת שעות מפורטת ומלאה בתוכן, צילומים של פרויקטים שנעשו על ידי כיתותיו ועוד. יכולתי להרגיש כי שיחה זו עתידה להיות מעניינת. מהו בעצם רכו פדגוגי?

"הריכוז הפדגוגי מכיל בתוכו את כל האחריות על תהליכי הלמידה על כל סוגיה", הסביר רומן, והמשיך כי "כל מה שכרוך בלמידה, תוכניות לימודים, מערכת השעות, צוות רכוז המקצוע, מציאת פתרונות לקשיי התלמידים ופיתוח דרכי למידה חדשות, מסווג תחת הקטגוריה של הריכוז הפדגוגי". אבל פה זה לא נגמא. רומן הדגיש במיוחד כי ישנה חשיבות רבה בהטמעת הפדגוגיה הייחודית של הכפר כחלק מתוכנית הלימודים. כלומר, פיתוח מנהיגות שכרוך בהיכרות של התלמידים עם הסביבה שבה הם חיים והבנת הרלוונטיות של הנושאים הנלמדים בשיעורים לחיים האישיים שלהם. המטרה המרכזית של הצוות החינוכי בכפר היא להקנות לתלמידים כלים במסגרת השיעורים הנלמדים שסייעו להם "בחיים האמיתיים" ולנסות לייצר איזושהי שינוי בחברה.

"הלמידה אינה צריכה להיות דבר סגור" – היה משפט שתפס אותי במיוחד במהלך הראיון. איננו לומדים על מנת לדעת את החומר התיאורטי עצמו ולהיבחן עליו, לקבל ציון ובסופו של דבר לגשת איתו לאוניברסיטה. גם אם הלמידה היא של מקצוע שאין לו בהכרח השפעה על המציאות שלנו כרגע, אנו מנסים להיעזר בידע על מנת להבין את הסביבה שאנו חיים בה כיום. גם מקצועות כמו תנ"ך שעלול להיחשב כמקצוע שאינו רלוונטי לחיי היומיום שלנו, עשוי להיות רלוונטי בהחלט במידה וכל תלמיד ישתמש בידע הנלמד ויקרב אותו לחיים האישיים שלו. כך יוכל כל תלמיד להבין כי החשיבות אינה מצויה בהכרח בחומר התיאורטי בלבד או בציון שנלווה לשינון החומר, אלא יוכל להיעזר בידע שצבר, להתחבר אליו בצורה המתאימה לו, וליישם אותו בחייו.

"אנחנו יכולים ללמוד תנ"ך בצורה מאוד סגורה. לשנן פסוקים בלבד או דברים שאך ורק מגרדים את פני השטח. או שאנו יכולים להעשיר את לימודי התנ"ך, כמו שנעשה בכפר בשנים האחרונות, בצורה שכוללת הבנה מעמיקה של החומר ורלוונטיות של קונפליקטים ודילמות לחינוך כיום. ועל מנת לעשות זאת, ישנה חשיבות מאוד גדולה בעבודה של יצירה ועשייה. במקום שהתלמידים ישבו בצורה סבילה ויספגו את הרצאות המורים, מוטב כי ייקחו חלק פעיל בחומר הנלמד וכך תהיה לו השפעה מירבית עליהם. חשוב שהתלמידים ילמדו כיצד ללמוד, יחקרו יתעניינו, יפתחו מנהיגות דרך הרברים שמדליקים אצל כל תלמיד את האור הקטן הזה בעיניים של סקרנות חיה ובוועטת. זו הדרך".

אני חייבת להודות (במאמר מוסגר), שעד אותה ראיון עם גילי רומן, הייתי שקועה עד מעל הראש בעננת הבגרות הידועה לשמצה של כיתה י"א. ולמען האמת, זה אכן לא קל או כיף כמו שזה נשמע. ודווקא השיחה הזו עם גילי היוותה עבורי קרן אור קטנה בקצה המנהרה. היא הזכירה לי מה המשמעות האמיתית של כל העבודה הקשה. אז נכון, בתיכון קשה הרבה יותר להנחיל ולהקנות מיומנויות למידה שאינן מתקשרות בהכרח לחומר הלימודי (כל זאת הודות לאילוצי משרד החינוך ומבחני הבגרות התובעניים). אך החדר הקטן עם מערכת השעות העמוסה בכל טוב, והרכו המסור שישב מולי ותיאר בפירוט את כל המאמצים הנעשים על מנת להפוך את תלמידי הכפר לקצת יותר מרק "תוכים", גרמו לי לחייך. גרמו לי בעיקר להבין שכולנו בידיים מאוד טובות. ושגם אם לעיתים מאסנו, אנו התלמידים, או המורים, בתובענות המע-

גוד מורנינג תל אביב

19 תלמידים מחוננים מווייטנאם הגיעו למחנה רובוטיקה בכפר הירוק • המטרה: להפוך אותם לסטארט-אפ אפיסטים בארצם • המורים: תלמידים ישראלים ומומחים אמריקאים

קבוצה של 19 תלמידים מחוננים ושלושה מורים מבית הספר "האנו אמסטרדם" שבווייטנאם הגיעו לישראל כדי לעבור הכשרה ברובוטיקה לקראת הקמת סטארט-אפ בארצם. ההכשרה תיערך במתכונת של מחנה קיץ בבית הספר הכפר הירוק שבתל-אביב. המדריכים יהיו בני נוער ישראלים שהוכשרו ב-Greenstart – בית ספר למחקר ופיתוח טכנולוגי של נוער למען נוער בתוך הכפר הירוק.

הילדים הווייטנאמים הגיעו לישראל במסגרת פרויקט ייחודי של משרד החוץ, שגרירות ישראל בווייטנאם ושגרירות וייטנאם בישראל, כל זאת בסיוע הממשל האמריקאי. בפגישה שקיימה היועצת של הנשיא אובמה בתחום ההיי-טק עם מנהל מרכז הסטארט-אפים והרובוטיקה בכפר הירוק, יהודה אור, סוכם שגם מומחים אמריקאים יגיעו למחנה וירצו בפני הילדים מווייטנאם.

הרעיון של Greenstart נחשב לפורץ דרך: התלמידים לוקחים את המושכות בכל הנוגע לאופן הלימוד, ובהמשך מעבירים הלאה את הידע שצברו. ההישגים של בני הנוער הישראלים שלוקחים חלק בפרויקט מרשימים מאוד: הם העפילו לאלופות העולם ברובוטיקה וזכו בפרס השופטים, הם העפילו עם סטארט-אפים פורצי דרך לגמר העולמי של נאס"א ונבחרו להשתתף בתחרות רובוטיקה יוקרתית בבניינג. רבים מהבוגרים מתקבלים בהמשך לתוכניות הסייבר של צה"ל, וחלקם כבר השתלבו בתעשיית ההיי-טק הישראלית. בין לבין הילדים גם הצליחו להביא להקמת קבוצת רובוטיקה בשכונת יוספטל בפתח-תקווה, וגייסו מיליון שקל לצורך הקמת מעבדות בשכונה. כמו כן הם הובילו פרויקט לקירוב לבבות בנצרת שבמסגרתו הוקמה קבוצת רובוטיקה.

התלמידים מווייטנאם, כולם מחוננים, יעברו סדנת רובוטיקה במשך שבוע, ישתתפו בהרצאות בבית הספר לסטארט-אפים ויתחלקו לצוותי לימוד בתחומים כמו מכניקה ובנייה, תוכנה, הנדסת מערכות. בנוסף יושם דגש על הגיבוש החברתי. שיאו של המחנה יהיה תחרות קיץ אופ שבה יבנו רובוט המבצע משימה משעשעת כלשהי. הם יעברו מסביב לשעון, והצוות המנצח יהיה זה אשר הרובוט שלו יבצע את המשימה באופן היעיל ביותר. הסביר יהודה אור. הוא הוסיף כי הכוונה היא להקים מרכז טכנולוגי דומה בבית הספר בהאנו, ובטווח ארוך יותר להקים רשת של מרכזי רובוטיקה בווייטנאם.

איתמר אייכנר, "ידיעות אחרונות", 3.8.2016

Open Mic

Open Mic is a special part of our EMIS community when students volunteer spontaneously to sing, dance, recite, in any language and in any form for our friends from around the globe. This year we had Russian poems, Arabic singing, Hebrew jams, and English performances. The lovely new DP1's (first years) have integrated entirely to the international program and in 2 weeks already feel welcomed enough to perform to the whole school. Wow! Throughout the year we are planning to have at least 5 more Open Mic events before the DP2's graduate, and we can't wait for them to ...start! After finishing our EE of course
Pictures taken by Andres, DP2 student

**Tamara Kanner (student DP2),
main organizer of the Open Mic**

Cultural Night

Cultures are something unique and fascinating. Never had I thought that I will get the opportunity to meet the Chinese culture in such special and interesting way. Fortunately, my lovely friends had helped me with that.

One week ago, a holiday that I was not aware of, the Mid-Autumn Festival, was celebrated in China and in my school - EMIS. The evening was all amazing - from the plays to the food and then to the music. First, all of us EMISers, the stuff, and many other Kfar-people gathered together to watch the beautiful play that all of our Chinese students had made in order to explain us the meaning of Mid-Autumn Festival. From there we all patiently watched the traditional tea-making. Personally, I was amazed, the way the girl managed to use her hand gestures to convey such a relaxed and at the same time very precise message. After the first two shows, we got the chance to taste the home-made Chinese delicacy, made by them. With our belly full, all of us regathered to listen to the beautiful music played on a musical instrument called Pipa. Along with the music, we also watch a traditional Chinese dance.

At the end of the evening, we all sang together a Chinese song, which wasn't traditional but it made all of us closer and more intimate.

This experience I will cherish and remember for the rest of my life; the people, costumes, food, music, dancing and so much more made this evening so unique and one of a kind.

Emily Hai

Yarkon Basin trip with Eco Peace

➔ On Friday 4th November, the Grade 12 ESP class went on the Yarkon Basin trip with Eco Peace, a unique organization that brings together Jordanian, Palestinian and Israeli environmentalists with the focus on shared trans-boundary waters.

The students visited several places: A viewpoint from Nirit, west to the green line where they saw that water has no boundaries despite any conflicts in the region.

They then traveled to Hod Hasharon wetlands and visited Yarkon River near it where they saw the sewerage system and where water is stored and regenerated.

Lastly, they traveled to HaMaccabia Bridge near Ramat Gan to explore the state of the Yarkon River and how it has changed over time.

Students said:

JalaRizkalah, Palestine: "It was an eye opening trip for me. It was educational and Fun two in one. Observing the nature and learning about our surroundings and most importantly applying what we have learned about sustainability. If I would take something from this trip it would be that peace and sustainability could be achieved through natural resources."

Gebri, Albania: "The real shock factor for me was the fact that water pollution, instead of a natural disaster such as a collapsing bridge, had killed people and severely diseased others."

It really made me reflect on the importance of holding onto clean nature. It doesn't just affect us indirectly through the food we eat and the air we breathe, it can affect us directly and powerfully, and it has shown that it can."

Jon, China: "The trip was much more interesting than I expected. The guide explained us the terrain of Israel and neighboring countries vividly and emphasized the idea of 'water has no borders'. It's also good to see that the government has actually done something to treat the pollution, offering efficient ecological solution which is simple to operate and maintain. I enjoyed the trip and hope we can have more experience like this in the future."

MUN Conference

➔ On the weekend of October 28-29, EMIS was honored to hold its first ever multi-institutional MUN conference, in partnership with Gymnasium Blankenese of Hamburg, Germany. For the first time ever, external students were hosted on campus for a MUN conference, in which our honorable guests from Gymnasium Blankenese were trained on basic MUN and debate skills, after which we proceeded to an actual two-day conference. The conference strategically tackled issues that have been boulders to international development and policy in recent history, in which the Disarmament Committee attempted to resolve global issues regarding the proliferation of nuclear weapons and the trade and transfer of weaponry on an international level, and the Human Rights Committee delved into the Syrian refugee crisis and educational equity. The delegates from both participating schools impressed, as they debated clauses and national policies, and showed clear evidence of experience quickly fostered over the days of the conference.

EMIS was honored to host the German delegation from Gymnasium Blankenese, who had a chance to glimpse at the international boarding school experience, with its wide

range of community initiatives, specifically our experienced and national award-winning MUN team.)

M.K

6 Nations

place already, even though I've only been here for several weeks. I like the fact that I get the opportunity to study with many different people from all around the world.

"My parents are very supportive of my studying at EMIS. They are Christians, and so they believe that Israel is a very holy land. They are very grateful for this opportunity".

Karen from the USA, first year in EMIS

"What I like the most about this school is the people. It is very cool for me to get to know all kinds of different students from many places around the world. People who I never imagined I would get to know are now my best friends. You don't get a chance to meet that many people in the US and that's why this opportunity is so unique.

"In my case, I have a family who lives here, and my parents are originally from Israel so the idea of living in Israel is pretty familiar for me. Although, it is still a different experience than any other school I've studied at".

Marry from Denmark and Gambia, 12th grade, studies in EMIS for 2 years

"I grew up in the UK, but my parents are originally from Senegal and Gambia.

"Not long after I started studying at EMIS it quickly became home to me. What mainly made it feel like home for me so quickly is mostly having people around me 24/7 without feeling the need to hide or be anything rather than myself. Everyone here is different and we all come from different cultures but we still manage to find a mutual language and be ourselves without being judged or criticized. Back home, each person has a different version of himself wherever they go. Whether you are at school or at home you usually act differently. Here, at EMIS, I feel like everyone is acting natural a hundred percent of the time, and that's what makes us feel so close to each other.

"I remember that when I applied to EMIS it was very different than other schools I applied

to in Denmark. EMIS were more interested to know about me (interests, things I do in my spare time) rather than other schools who were mainly interested in my grades.

"I especially like the dynamics in this school. The fact that even at 2 AM I can have a really deep conversation with someone from the opposite side of the globe is something you can't experience anywhere else".

Daniel from Palestine 11th grade, first year in EMIS

"It's the first time for me to study in English and to live in a boarding school. I find it an amazing opportunity which I love to be a part of. It's especially important to me to get to know many other students from all over the world, and to learn about their different cultures. I think that Israel and EMIS in particular aren't that much different from my home and there is nothing blocking me from getting to know everyone around, despite arguments that may seem to rise. I don't feel any less a part of this school than anyone else, and it is definitely an amazing opportunity which I'm grateful for".

Natalia from Slovakia, first year in EMIS

"I have only been here for about a month, and I can already feel how amazing this opportunity is. Living and studying with people from all around the world is different than anything I have ever experienced before, and I like it a lot. I especially love hearing different stories of students from all the different countries and speak with them openly about our different mentalities.

"I'm the only student from Slovakia, so sometimes it makes me feel like I'm representing my whole country. Before I came to EMIS I never felt that much of a connection to my country, but now I feel that because I'm the first and only student from Slovakia, it is as if the whole country lies on my shoulders. I feel responsible for showing Slovakia in the best way possible".

Gal Ma'or, 12th Grade

Pen in a Box

From the very beginning of current school year, EMIS students are engaged in conducting social and cultural projects. Besides cultural events, for instance Chinese Mid-Autumn Festival, we decided to organize a charity action and devote our help to students who may not be as privileged as we are, and have needs we may be able to solve.

Inspired by worldwide initiative Pen in a Box, EMIS students arranged a raiser of school supplies, such as pens, pencils, pencil cases or notebooks. EMIS is located in Hakfar Hayarok campus and part of the Kfar school took part in the raiser as well. First part of initiative was to prepare boxes for supplies and inform students about the raiser. Supervisor of the project was Benjamin Strzelecki from Poland. Over the following two weeks students were collecting needed items. Response was overwhelming! Amount of given articles much exceeded expectations and boxes prepared in advance were much less than enough. Students brought pens, markers, pencils, pencil cases, books, notebooks, backpacks, folders. Here, a huge "thank you" should be repeated once more to all donors. Pen in a Box is an example of an action where we

can make a big change, not sacrificing a lot. Something as unnecessary as pen, which we got during a random event or we accidentally bought in the beginning of the school year, can be an object of utmost importance for someone else.

Eventually, the raiser had come to an end and we delivered all assembled supplies to our target school. The school is located in Yafo and for us, EMIS students, the way the school works is very inspiring. It brings together Jewish, Muslim, Christian and Druze students together. They come from different backgrounds; in particular a big fraction of them comes from poor families. It is the only school in Israel where for the first few years students learn in one class in both Arabic and Hebrew at the same level. When school started operating in this manner, there were a lot of tensions but consecutively situation has been improving.

Pen in a Box school supplies raiser was a unique episode. Firstly, we were able to really help students in need. Secondly, thanks to visit in the school, we could learn from this inspiring, first-hand experience. Finally, by that we would like to raise awareness about spare things that we can use to make others' life better.

הפיל הענק בחצר של ישראל

נועה גיל מבית הספר הריאלי השתתפה בכנס YOCOPAS בכפר הירוק, פגשה תלמידות מעזה ורוצה לעזור לתקווה לנצח את המציאות הקשה • מכתב מרגש

← "אז יום הזיכרון לראש הממשלה יצחק רבין. בדרך כלל מציינים אותו בעצרת גדולה בכיכר, אבל השנה מסיבות כאלה ואחרות זה לא קרה. רציתי לנצל את ההזדמנות הזו, בה השיח על רצח רבין מנסה לצאת מגבולות הטקס, הציטוטים והכיכר, ולספר על פרויקט שהשתתפתי בו לפני מספר שבועות. את הקשר לרבין אולי יהיה קשה למצוא, אבל אני מקווה שתצליחו לזהות, אפילו בין השורות, את הערכים שהוא האמין בהם, המציאות שנלחם ואף שילם בחייו כדי שתהיה אפשרית, ואולי אפילו את פרי המאבק הזה, או האידיליה שלו, איך שתרצו לקרוא לזה.

כשנבחרתי להשתתף בפרויקט yocopas - מחנה נוער בינלאומי לשלום וקיימות, לא בדיוק ידעתי לאן פניי מועדות. הגענו למחנה ברגשות מעט מעורבים - לא ידעתי מי משתתף ב"קייטנת השמאלנים" הזו שהבטיחו לי, איך יתנהל השיח בינינו, מול אלו אנשים אצטרך להתמודד. אז כן, בהתחלה זה היה טיפה מוזר. אבל לאט לאט כשהפשיר הקרח יצא לי להכיר עשרות נערים בגילי מכל העולם, שעזבו את החיים שלהם במדינות המוצא והגיעו ללמוד שנתיים בבית הספר הבינלאומי בכפר הירוק. ילדים אמריקאים, שמקריבים המון בשביל ההזדמנות הזו לעתיד שלהם וחיים בשיתוף פעולה גלובלי אידיאלי על אף ההבדלים הרבים ביניהם (דתות שונות, מוצאים מגוונים מכל קצוות תבל, שפות רבות המתקוות לאנגלית הדבורה בפי כולם).

אבל הפיל הענק שהסתובב באוהלים הלבנים בהם שהינו בשלוש שנים ימי המחנה היו הנציגים הפלסטיניים שהגיעו להשתתף בכנס. ילדים מבית הספר הבינלאומי בעזה, בית ספר ממזרח ירושלים ובית ספר מטול כרם. בהתחלה לא ידעתי איך לפנות אליהם, מה אומרים בכלל, באיזו שפה? אבל ברגע שבו התחלנו לדבר גילינו שאנחנו לא יכולים להפסיק. לא היה צריך להפעיל אותנו עם יוזמות גדולות ומעגלי שיח עם נושאים מסובכים. לא היה צריך לשיר שירים מרגשים על שלום ולהצהיר הצהרות גדולות ולשחק משחקים מאולצים - היה צריך פשוט לדבר.

אז ניגשתי לבנות מעזה שישבו כמה מטרים ממני ודיברנו. דיברנו, וגילנו שאנחנו בעצם שמעו את אותה המוזיקה, ושיש לכולנו דודא תמידית למקורנדרס ושכולנו אוהבות את אותו הפילטר בסנאפצ'אט. גילינו שכולנו התרגשנו נורא לקראת הכנס הזה, אבל גם קצת חששנו מהמפגש ומהדיאלוג. גילינו שאת מספר הקילומטרים המפרידים בינינו אפשר לעבור בנסיעה של שעה באוטו - הייתם מאמינים?

וכן, זו הייתה סיטואציה אוטופית. חמש דקות מתל אביב, שלושה ימים מנותקים לחלוטין מהמציאות הקשה לכולנו שמתחוללת שם בחוץ. שלושה ימים בהם אין דבר יותר לגיטימי מאשר לשבת על פיצה באחת בלילה עם החברות החדשות שלי מעזה, לעשות איתן עסקים של מכירת קולה דרך המנהרות (מסתבר שבועה בקבוק קולה עולה חמישית המחיר), מלקוד במסיבה עם נערים בגילי מכל העולם שרק רוצים לבלות בחסות אותם שירים המוכרים לכולנו ולשכוח מכל אחריות שהניחו על כתפיהם עצם המפגש הזה. זה אידיאלי לחיות בבעיה הזו, הכמעט חד פעמית ומיוחדת הזו, למרות שהמציאות מכה בך מאחורה של הראש כל הזמן, כל הזמן - מציאות של פחד גדול, של בלבול, של רצון ותקווה לשינוי. של אופטימיות ענקית תחת מעטה מריר של ציניות, של רצון להמשיך לשמור את הקשר המדהים הזה שנוצר, תחת ההכרה הכואבת במציאות החיים שלנו.

אני לא יודעת מה ישיג הכנס הזה, והאמת היא שאני לא יודעת עד כמה זה משנה לי - כל עוד אני יודעת, ואני יודעת, שיש מקום ורצון לשנות. לדבר. להכיר. זה לא שלא האמנתי שיש ב"שם" הזה אנשים טובים (מפתיע הא?), אבל המפגש האינטימי הזה איתם גרם לי להבין ולהאמין בחשיבות המאבק לשינוי - שנוער בגילי, לפחות אלו מביניהם שמעוניינים להכיר, הגרים רק כמה עשרות קילומטר רים אחד מהשני ולא מכירים דבר אחד על השני, ידעו שיש להם מקום. לא לשנות, רק להכיר. יש שם חיים, מעבר לחומה הזו, הם נמצאים שם, הם בועטים ורלוונטיים - האם משהו מעוניין לדעת? זו היתה חוויה שאגריר בשמחה המהולה בהרבה עצב כחד פעמית. לא יצאתי מהמחנה בידעה שעכשיו זה הזמן שלי לשנות את העולם, ואני גם לא מתכוונת לעשות כן. רק לספר, אלף או אלפיים פעם, לכל מי שמעוניין לשמוע - "במקום הזה, הרחוק, יש בו בני אדם".

נועה גיל, בית הספר הריאלי בחיפה

One Bench,

→ This year is my senior year at Hakfar Hayarok. I guess that throughout these 12 years of education (6 of them at the Hakfar Hayarok), I developed a kind of perception of "how school should be like". Since the first grade we are taught everyday how a student should look like, what they should wear, and how they should behave while at school. When I joined the Kfar Hayarok at 7th grade, I admit, I was pretty shocked. A stranger who does not know the Kfar Hayarok could see why the Kfar was suddenly a whole different world to me. But ever since my 7th grade, I've learned to adjust to all those amazing different things, from chickens walking around free to peacocks running around the halls making their strange voices. It no longer feels that strange to me anymore. Actually, today, I can see no better way to be taught.

This year, since I am the school's newspaper prime editor, I had the chance to interview a few students from EMIS - An international college that opened its gates only a few years ago at the Kfar Hayarok. I remember when EMIS just started; we heard only rumors that it is going to be an "extraordinary school where students come from all over the world to study together". I must admit again, it sounded pretty dreamful to me then. An average Israeli

student starts studying at Hakfar Hayarok and is overwhelmed since it is very different from any ordinary school; therefore, I thought that for students from all over the world it would even be harder to adjust to studying here, especially with people who are so different from them. Well, when I came to EMIS to interview students from 6 different countries, I was definitely proved wrong. I finally understood how a huge project like this can work. How people, regardless of their diverse geographical and culture differences, can find a bridge between language and culture and become very good friends. Let's look at a few examples and see how they look at EMIS:

Andres from Spain: 12th grade, studies in EMIS for 1 year

"I think that the vibe in general is amazing, especially because each student can focus and learn the things that interests him the most and are of great importance to him. For example, if a student is interested in the environment he gets the opportunity to initiate projects regarding the environment; if a student is interested to learn more about the Arab-Israeli conflict he would research about it and sometimes even gather other people to help him think of ways to bring people together. "Personally, I'm interested in the environment, and lately we have come up with a new activity to expand the gardening and recycling at school."

Jacob from China, 10th grade, new student, studies in EMIS for 3 weeks

"We have classes just as every school does, and we are busy every day. I pretty like this

חשיבותה של רצינות

ציורים שציינו בדבורג, גרמניה. מגמת אמנות בכפר הירוק בהנחיית ענת בראל ורחל נוימן

מתרשמים מתערוכת הספרות

לציטוט!

הם מפלחים את המוח, מרגשים, מטופשים, מתמצתים חוויה או פשוט קולעים למה שמרגישים באותו רגע
 • נועה שטראוס אוספת ציטוטים

שהייתם רוצים פשוט שיעזבו אתכם רק לשנייה אחת (אני מסתכלת עליכם, תלמיד י"א)? גם ארתור דנט הרגיש ככה כשכולם ציפו ממנו להציל את היקום בספר "החיים, היקום וכל השאר". אבל בזמן שאנחנו לא יודעים מה לעשות עם עצמנו לארתור יש את תשובת המחץ.

"היקום", הוא אומר, "מספיק גדול ומספיק אחראי כדי להשיגה על עצמו למשך חצי שעה". אז תפסיקו ללמוד למבחן. לכו תשתו משהו.

וזה הסיבה שאני אוהבת ציטוטים - מש"פטים קצרים שלוכדים חלק מהחיים והמחשבות שלנו ומהדהדים תחושות וחוויות. הם יכולים להיות קצרים, ארוכים, מצחיקים או פיוטיים - לכל אחד מהם יש את הקסם שלו. אלה המשפטים שגורמים לך לרצות לרוץ לרחוב ולחלוק אותם עם הראשון שיהיה מוכן לשמוע, או לחילופין לשמור אותם לעצמך וליהנות מהם מדי פעם.

ואלה המשפטים שמוכירים לי שאני לא לבר - גם אם אני לא מצליחה לנסח את עצמי כמו שצריך, תמיד יהיה מישהו אחר שיצליח.

נועה שטראוס, י"ב/2

מוצאים את האבירה (ואם אני אגלה לכם איפה, אתם באמת לא תרצו לדבר איתי אף פעם) ויוצאים מהבית. העדות היחידה לחוויה הזו הוא המשפט שעדיין כתוב לי בתוך המחברת. המשפט שבזכותו, אגב, התחלתי לאסוף ציטוטים.

מזכירים לי שאני לא לבד

ציטוטים טובים הם ציטוטים בזמן הנכון, במקום הנכון. לפעמים אני מגלה מחדש ציטוטים שפעם לא התחברתי אליהם, לפעמים אני פותחת את המחברת ומנסה להבין למה פעם התלהבתי מאחד מהם. בציטוטים טובים מגולמת איוושהי חוויה או מחשבה שהיתה לי בזמן שנתקלתי בו. ציטוטים טובים הם חדים, מדויקים, מפלחים את השכל ואת הלב ויוצרים פיסה קטנה של חיים שאפי' שר להתחבר אליה. גם ציטוטים שלא באו מאנשים שאני מכירה הם כאלה. הציטוט על היקום, למשל, לקוח מאחד הספרים האהובים עלי וקשור להרגשה מאוד מוכרת לי ולאחרים - אי פעם הרגשתם שכל העולם מנסה לגרום לכם לטבוע במטלות, בחובות ובכשימות? שיותר מדי דברים תלויים בכם?

שהרצון לנתח כל דבר הוא מתיש, נסו לחיות איתו. את הציטוט השלישי, למשל, אספתי תוך שיחה עם מישהו, אחרי מפגן שלומיאליות מרהיב שבמסגרתו איבדנו את המפתח של הבית, מצאנו אותו, איבדנו גם שוב, מצאנו במקומו בובת פנדה, איבדנו גם אותה ושבדנו שלוש צלחות (ואם אני אנסה להסביר את זה אני אצטרך שלוש כתובות בסדר הגודל הזה ואתם לא תרצו לדבר איתי יותר אף פעם). "איך הצלחת?!" שאלתי, "מה נעשה?! אתה כל כך מפוזר שאם ישאירו אותך לבד אתה לא תצליח להבין איפה אתה!"

הוא שתק. דמיינו לעצמכם את התמונה - הוא עומד בתוך שבדי הצלחות, אני מיואשת כמעט לחלוטין. אף אחד מאיתנו לא יודע איפה המפתח ולאף אחד כבר אין כוח לחפש. חצי שעה אנחנו מנסים לצאת מהבית ומעלים רק חרס בדינו, תרתי משמע.

"את לא יודעת כמה את צורקת" הוא אומר פתאום. "פעם חיפשתי את עצמי במשך ארבע עים דקות ואז הבנתי שאני ממש מתחת לאף שלי. ליתר דיוק, 90% שלי מתחת לאף שלי".

בום. הוא מחייך, אני מחייכת. הייאוש נעלם ואנחנו ממשיכים לחפש עד שאנחנו בסוף

"היקום מספיק גדול ומספיק אחראי כדי להשיגה על עצמו למשך חצי שעה", ארתור דנט, מתוך "מדריך

הטרמפיסט לגלקסיה" "חיפשתי את עצמי במשך ארבעים דקות ואז הבנתי שאני ממש מתחת לאף שלי. ליתר דיוק, 90% שלי מתחת לאף שלי." מישהו (הוא לא מרשה לי לכתוב מיהו) "היה עצמך - כל השאר גם ככה תפוסים", מיוחס לאוסקר וויילד

אני אוהבת ציטוטים. ציטוטים של אנשים שאני מכירה, של אנשים שאני לא מכירה, מתוך ספרים, מתוך שירים... בין אם הם טומנים בחובם אמיתות מדהימות על החיים, מרגשים או סתם מטופשים - אני אוהבת אותם. אני אוהבת אותם עד כדי כך שהתחלתי לאסוף אותם, ויש לי שלוש מחברות גדושות בציטוטים אקראיים שהחלטתי לשי-מור. השלושה שבחרתי להביא כאן הם כרגע השלושה האהובים עלי. כרגע, כי בעוד רגע אשנה את דעתי. יש להניח שערכת את הפיסקה הזו בתחילת הכתבה לפחות חמש פעמים עד שהיא הגיעה אליכם.

אבל איך אפשר לזהות ציטוט טוב? בואו ננסה לנתח את זה רגע (אם אתם חושבים

קריאה רגישה של ספר מופת או אהבה לציטוטים קצרים מזכירים לנו שהשקעה בתרבות היא הרבה יותר מאשר אמצעי להעביר את הזמן • תרבות מסמנת לנו את הדרך

הצגה נעלה

על ההצגה שמכינים לכם תוכנית 10 של נעל"ה

במה אתם חושבים ילדי פנימייה עסוקים כל יום? פעם אחת בשנה כל קבוצה צריכה לעשות הצגה בנושא שהיא תבחר וההצגה הזאת תתקיים ביום שישי ב-10 בערב לכן לאירוע הזה קוראים תוכנית 10. תוכנית 10 מתקיימת כל שבועיים בשבתות סגורות של הכפר הירוק כשכל ילדי הפנימייה נשארים כאן, אבל בשביל מה לבצע את התוכנית הזאת? לתוכנית 10 יש כמה מטרות:

- לגבש את הקבוצה (זאת המטרה הכי חשובה כי אחרי כל המריבות וחילוקי הדעות קבוצה הופכת להיות יותר חזקה ומגובשת).
- טיפוח כשרונות נסתרים (לפעמים ילדים לא מכירים את הכשרונות שלהם, לא יודעים מה הם יכולים לעשות והתוכנית הזאת מכריחה אותם להתמודד).
- תעסוקה לילדים (תוכנית 10 לא משאירה זמן חופשי ולכן לא עושים שטויות).

בקיצור, תוכנית 10 – זאת הזדמנות להתפתחות גם כקבוצה וגם כאישיות של כל אחד ממשתתפי ההצגה. תוכנית 10 זאת חוויה מאוד מיוחדת ומרגשת גם למשתתפים וגם לקהל ולכן אם אתם מעוניינים בחיי הפנימייה ורוצים קצת לצחוק וליהנות עם החברים שלכם תבקרו אותנו בפנימייה ותבואו לתוכנית 10. נשמח לראות את כולכם!

אלונה קוזיצ'ינה, נדיה יצנקו, י"א/10

ביקור מורי הכפר בתערוכה "מלאכים" של האמן והצלם אילן בשור

ספרים... זה כל הסיפור

בקיץ שבין כיתה י' ל"א התבקשנו לקרוא ספר בספרות מתוך רשימה נבחרת ולהכין מטלה, שהתוצר הסופי שלה יהיה ציור או פסל. התוצר הסופי הוא פרי תהליך רגשי ותובנות חיים חדשות, שהתקבלו בעקבות קריאת הספר. "תהליך העבודה היה עמוק ומרגש. למדתי המון ועולם ספרותי חדש נגלה לעיניי", מספר תלמיד כי"תה"א. "בעת כתיבת העבודה והכנת התוצר היצירתי גיליתי יכולות כתיבה נסתרות השוכנות בי וזכיתי לבטא את רגשותיי ואת מחשבותיי", מספרת תלמידה אחרת משכבה י"א. שאלנו תלמידים רבים משכבה י"א מה דעתם על התהליך שעברו בעת הכנת המטלה בספרות, והבנו שדרך הלימוד שנבחרה עבורנו היא דרך מעשירה ומהנה, ולמרבה השמחה – הציון שנקבל יהיה חלק מציון הבגרות.

מיקה גרוס, איתי גפן, אדם פורטס, עופר באר, י"א/9

על הדבק שמחזיק חברה

קריאה מעמיקה בספר "בעל זכוב" של ויליאם גולדינג חושפת תהליכים שרוחשים בבסיסה של כל חברה אנושית • על מקומה של תרבות במניעת אלימות, על תפקידו של חינוך מגיל צעיר, על תפקידם של מבוגרים, ועוד המון • יהלי גדות מחזירה את הספרות (ואת המוסר) למרכז

שמתגלם בדילמה בין האידיאולוגיה של ראלף לאידיאולוגיה של ג'ק – למות כאדם בעל ערכים או לרצוח, להרוג ולשקר בשביל לשרוד? הספר לא מתרכז בסיפורו הספציפי של כל נער ונערה, אלא במה קורה כאשר ערכים ועקרונות מתנגשים. כל נער בסיפור הוא בעל עקרונות שונים, מייצג ערכים שונים. אבל בעצם, בכל אדם ניתן למצוא את הערכים המתנגשים שהסופר "מחלק" לנערים השונים. בנוסף, מהספר ניתן ללמוד מה יכול להחזיק חברה. כאשר הנערים והילדים היו בעלי עקרונות, היה ניתן להשליט סדר באי. כאשר ננטשו העקרונות המוסריים ורק ההישרדות הניעה את הילדים, לא היה לנערים עוד במה להיאחז, כל המבנה החברתי התפרק. הנערים הפכו לחיות. איש איש לנפשו, הם פעלו מתוך פחד וצרכים אישיים. הם לא הצליחו לנסח מטרה משותפת כדי שכולם ישרדו ויחזרו הביתה. כל אחד התחיל לחשוב על עצמו, כל אחד רצה לשרוד עוד יום, רק עוד יום אחד. לא סיפרתי לכם מה סוף הספר, מפני שאני ממליצה לכם לקרוא אותו. זה ספר מרגש, סוחף וכולם יכולים ליהנות ממנו.

יהלי גדות, ט'3

והיה מסתורית מאימת לפגוע בכולם. ראלף, בעל כישורי הנהגה מצוינים, משכנע שאין ממה לפחד, אך ככל שעובר הזמן, הכול קורס. ילדים קטנים נעלמים, ראלף וג'ק בעלי דעות מנוגדות. השורדים מתחלקים לשניים. כל קבוצה בעלת אידיאולוגיה שונה ומנוגדת. מה עושים עכשיו?

הנערים והילדים המתורבתים, הפכו לאכזריים, הם יעשו הכול כדי לשרוד. מתלמידי בית ספר בריטי, הם הפכו לציידים צמאי דם, לרוצחים, לחיות פרא. הנערים כבר לא מפחדים יותר ממה שהחיה יכולה לעשות להם, מהסיוטים שחוזרים בלילה, הם מפחדים מעצמם. אם אחד לא יכול לבטוח בנער שליידו. ולא רק זה, כל נער מפחד ממה שהוא עצמו יכול לעשות, מכמה אנשים הוא עוד יכול לרצוח, כמה תחבולות ושקרים הוא יכול לייצר. כאשר הנערים היו מלאי תקווה, הם העדיפו מוסר על פני ערך החיים. אך כאשר הם היו פסימיים ובקושי הצליחו לשרוד, הם העדיפו את ערך החיים על פני כל דבר אחר. על פני אהבה, חברות ואמונה.

לדעתי, הספר עושה יותר מאשר מספר סיפור דמיוני שלא היה או שיכול היה להיות. הוא מעביר לנו דילמה או קונפליקט אישי

הספר "בעל זכוב" (שם נרדף לשון) הוא רומן אשר נכתב על ידי הסופר זוכה פרס נובל לספרות ויליאם ג'ורדינג בשנת 1954. הספר מתאר את קורותיה של קבוצת תלמידי בית ספר בריטיים שנקלעו לאי בודד בעקבות התרסקות מטוס. האי בו הם התרסקו, מנותק לגמרי מהעולם. עיקרה של העלילה היא החברה המעוותת אותה בונים הילדים באי. הילדים אשר עליהם מסופר בספר, גדלו בחברה הגבוהה של בריטניה. הם גדלו לתוך חברת אנשים מתורבתת ומנומסת. אך כאשר הם מתרסקים באי הכול משתנה. דבר שלא ניתן להתעלם ממנו, הוא האכזריות של הנערים. תחילה, נבחר הצ'יף שיהיה אחראי על הקהילה. שמו של הצ'יף הוא ראלף. לראלף יש עוזר נאמן ושמו פיג'י. ג'ק מצטרף לראלף וביחד הם מנהיגים את הקהילה. הנערים והילדים מסתכלים על העולם באופטימיות, הם מרגישים כמו שליטים, הם סוף סוף חופשיים ויכולים לעשות כרצונם בלי מבוגר שיפסוק אחרת. הכול נראה נהדר. הם גם מאמינים שתוך כמה ימים הם ימצאו ויגאלו מהאי. אך זה לא מה שקורה. הילדים הקטנים מפחדים מהחושך, צרחות אימה נשמעות וסיוטים שבים וחוזרים, אימה ופחד שוררים במקום

על מסעות ומשאות

בין תל אביב למיידנק, בין לוחמי הגטאות לפראג • משלחות הכפר השונות עם חוויות מכל העולם ועם המון רגשות

תקומ-מה!?

התוודעות לחייהם האישיים של לוחמי הפלמ"ח, סיור והיכרות עם שכונת עג'מי הערבית ביפו ושיחה עם רב של קהילה רתית בלב תל אביב היו חלק מהחוויות של מי שנשאר בארץ ולא נסע לפולין • היה מעולה. רק מסקנה אחת: להחליף את שם הפרויקט

ולמדנו להכיר. נסענו ליפו, לשכונת עג'מי. שם הדריך אותנו יובל מטעם עמותת "רעות-צדאקה". הוא סיפר לנו על שכונת עג'מי, על עברה ועל ההיסטוריה של תושביה הערבים. כשהגענו לנמל יפו נפרדנו מהמדריך, ומשם המשכנו לבדנו בסיור. מדי פעם בפעם עצרנו ודיברנו על המקום שליידו עצרנו, ואף שמענו שיר רלוונטי למקום. מתברר שיש הרבה שירים של נתן אלתרמן שאפשר לקשר לתל אביב. בסוף הסיור ולאחר עצירה בחנות גלירה הלכנו לבית כנסת גדול בתל אביב, שם שוחח עמנו הרב של קהילה יהודית אורתודוקסית הנטועה בלב תל אביב החילונית. היה מרתק. לבסוף הלכנו לשוק הכרמל, שם סיימנו את המסע, סליחה: את התקומסע.

שיר מעון, י"ב/ב

טהרלב, התגלה כאדם כריזמטי ושנון. למרות שהשיבה זרקה בשערו מזמן, ניכר כי דם צעיר זורם בעורקיו. הופעה מדהימה. אה, ואני חייבת להגיד שהיה די משעשע לראות את המורים נלהבים עם תחילת כל שיר חדש. בתום ההופעה הלכנו כולנו לקומזיץ - שם ישבנו סביב מדורה ובה תפוחי אדמה, גיטרה אחת ובוגר פלמ"ח. הוא היה הצעיר ביותר שהצטרף לפלמ"ח וסיפר לנו את סיפורו המרתק. לאחר שסיימנו לדבר עמו חזרנו למועדון, שם בסופו של דבר בילינו את הלילה. התחלנו את היום השני כפי שנהוג להתחיל כל בוקר, בארוחת בוקר. אני חייבת להגיד שלבלות את הלילה עם אנשים שאתה מכיר ואנשים שאתה לא מכיר זו חוויה מוזרה. היה לילה כיפי, שבסופו של דבר לא כלל הרבה שינה. עם אנשים שהכרנו בילינו לילה חווייתי שלרוב לא היה לנו את הסיכוי לחוות, ועם אנשים שלא הכרנו דיברנו

אז היה כנה: כששמעתי לראשונה שמי שאינו יוצא למסע לפולין יוצא למסע שנקרא תקומסע (הלחם בין "מסע" ל"תקומה") - התבאסת. כמו כל התלמידים שיצאו לתקומסע, אם אעז להכליל. אבל המסע - סליחה: תקומסע - הפתיע אותי לטובה. לא חשבתי שאהנה, לא חשבתי שאזכור אותו לטובה. אני מרגישה שזה היה מסע חשוב הן כחוויה חברתית והן כחוויה לימודית חינוכית. במבט לאחור אני שמחה שלא עשיתי את אותם ימים בבית לכה, כפי שווראי הייתי עושה, אילו היו אלה ימי חופשה.

התחלנו את מסענו במוזיאון הפלמ"ח בתל אביב. המדריכה הובילה אותנו בסיור אינטראקטיבי ברחבי המוזיאון, ובו ראינו סרטונים ועקבנו אחר גורלה של כיתת פלמ"חניקים קטנה לפני מלחמת העצמאות, במהלכה ולאחריה. אני חושבת שהסרטונים נועדו להראות לנו את הלך הרוח בתקופה ואת האווירה בפלמ"ח - ואולי אף את הפן האישי שיש בכל סיפור, צד שנוטים לשייך כשקוראים את העובדות ההיסטוריות היבשות. הסרטונים שפכו אור על חייהם האישיים של הלוחמים והלוחמות: האהבות שלהם, הרקע שממנו באו לפלמ"ח, הקשר המיוחד שנוצר ביניהם.

לאחר הסיור האינטראקטיבי התיישבנו לשיחה עם המדריכה שלנו. דיברנו על בני דור המייסדים ועל החלום שהיה להם. ניסינו להשוות את הדור הזה ואת החלומות שלו לדור שלנו. בתום השיחה ביקרנו ב"חדר המגירות", שם לכל לוחם יש מגירה אישית, ובה שמורים חפצים אישיים שמסר למוזיאון הפלמ"ח: מכתבים, תעודות, יומנים, אלבומי תמונות וכיוצא בזה. החדר הזה מעניק פנים לפלמ"ח. מאחורי השם ומאחורי האידיאל עומדים סיפורים אישיים וחלומות אישיים של לוחמי ולוחמות הפלמ"ח.

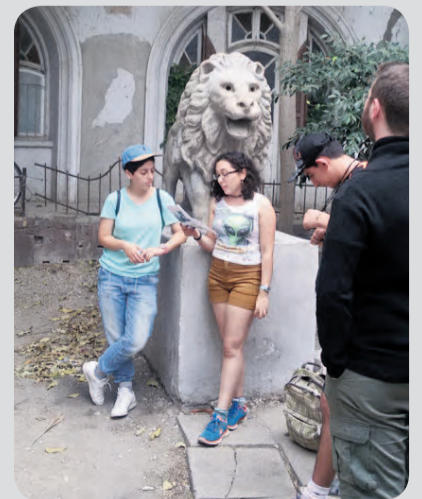
בערב חזרנו לכפר והתמקמנו במועדון של הפנימייה, שם עשינו את הלילה יחד עם יתר תלמידי השכבה. בשבע בערב צפינו בהופעה של יורם טהרלב שעלתה בהרבה על הציפיות שהיו לי. ההופעה היתה מהנה, מצחיקה ומעניינת ויורם

דיזנגוף זה לא רק רחוב

כך למדו תלמידי י"ב, שלא יצאו לפולין, וסיירו ברחובות העיר העברית הראשונה, כדי להכיר את שורשיה

במסגרת טיול תקומסע, המסע הארצישראלי, האלטרנטיבי, של תלמידי י"ב שהחליטו לא להצטרף למסע לפולין, סיירו ברחבי העיר תל אביב, בניסיון לשפוך אור חדש על העיר המוכרת, וכמובן לקשר אותה לתקומתה של המדינה בתור העיר העברית הראשונה. טיילנו ברחבי העיר. שרנו ליד הקבר של אריק איינשטיין בבית הקברות טרומפלדור, שמענו על מקימי העיר כמו למשל מאיר דיזנגוף, ראש העיר הראשון. נפגשנו עם ארגון חושן במרכז הגאה בגן מאיר, ביקרנו בעיריית תל אביב הראשונה ברחוב ביאליק, נפגשנו ושוחחנו על דו-קיום בין חילוניים לרתיים בתל אביב, עם רב בבית כנסת של חב"ד ברחוב שינקין. הרחנו את הריחות המיוחדים של שוק הכרמל ועוד. מה שהיה כל כך מיוחד זה שכל קבוצת תלמידים הכינה והסבירה על כל תחנה שביקרנו בה, וכפי שניתן לראות בתמונה, שירי, חברתי, ואני סיפרנו את הסיפור הרומנטי אך טראגי של הסמטות פלונית ואלמונית. היהודי העשיר שעלה לישראל בתחילת המאה העשרים ובנה לאשתו האהובה ארמון ברחוב אלמונית היוצא מרחוב המלך ג'ורג', ואף ריצף למענה שביל עד לשוק הכרמל. אך היא ברחת עם הרצף. הארמון המוזנח עומד עזוב ועצוב עד היום הזה. כך סיירו ברחבי העיר בניסיון להכיר אותה, והצלחנו ועוד איתך.

עינת טוביה, י"ב/ב

זיכרון שאי אפשר לשכוח

פולין

אולי עבר מעט זמן אך מפעם לפעם את עוד צצה במחשבותיי. בחלום או סתם בבוקר של יום, בין עיסוקים של בית הספר לרגעים מהורהרים לעת ערב. אני נזכרת בעוצמה שלך. בכוחות האוקסי-מורוניים שהצלחת ליצור בתוכי. בעצב המהול בשמחה, ביופי המתערבב ברצח מתועב, בחלום בלהות, בתוך שמיים כחולים.

שמייך חזו מראות שבחלומותי הגרועים ביותר קשה לתאר. בעצם כמעט בלתי אפשרי. עמדתי מולך. על אדמתך. ואימצתי את מוחי בכל הכוח. לנסות לייצר זיכרון שאי אפשר לשכוח. דמיינתי את השקט המשתק ביער הקסום. בין עצים ירוקים ועלים אדומים-צהובים. עמדתי מול דגל ישראל המתנוסס על אנדרטה שהפכה הכול בין רגע ליותר מאשר סרט אימה דמיוני.

"זה קרה באמת", חזרתי שוב ושוב. מנסה להבין עד כמה אימנתי התסריט המופרע שנהגה על ידי דמותו המזוויעה של אותו נאצי מקולל. ירון המדריך חזר ואמר שגם הוא היה בנאדם, אנושי. ואל לנו להתנער מאחריותנו ואחריותנו ולקטלג אותו כדמות "בלתי שפוייה", שאינה אחראית למעשיה. עמדתי ביער. ולשבריר שנייה משהו בי נשבה. אולי המחשבה על המשפחה שלי היא זו שלא סייעה בידי להחזיק את דמעותי אי שם בפנים.

"לזכור ולא לשכוח"

אני חושבת ששמעתי את האמרה המפורסמת אין ספור פעמים. אך עד שלא עברתי את המסע לפולין בעצמי לא הצלחתי להתקרב ולהפנים את משמעותה או את חשיבותה. במשך שבוע שלם בו "סיירנו" בין מחנה למחנה, בין בתי קברות לאנדרטאות, הרהרתי במשפט הזה. לזכור. את מי? הלא לא הכרתי איש מאלו הנספים, וכי כיצד אוכל לזכור? בימים הראשונים מצאתי עצמי מנסה בכל כוחי למצוא שביב של מידע או קשר להיאחו בו. משהו שיגרום לי להרגיש, לטעום ולו לשבריר

במיוחד נזכרתי עד כמה חשובה לי המשפחה שלי. ההורים שלי שבלעדיהם לא הייתי רבע ממי שאני היום, ואחותי הקטנה שלא יכולתי להפסיק לחשוב עליה במהלך המסע (במיוחד במצבים בהם דמיינתי סיטואציות בהן לא יכולתי להגן עליה). "לזכור ולא לשכוח", משמעו לזכור כי תרבות שלמה נמחטה מעל פני האדמה. לזכור כי ממדינה כביכול דמוקרטית ואדם שנבחר בבחירות, נהפכה גרמניה למכונת רצח מיומנת. לזכור כמה בקלות זה יכול לקרות שוב. כי זו לא אגדה. "זה קרה באמת". וזה נמצא בינינו - שגאה בוערת, חסרת תכלית, חסרת מטרה, אש שגועשת ומכלה כל העומר בדרכה. "לזכור ולא לשכוח" כי כבר ראינו לאן שנאה יוקרת וטהורה יכולה להוביל. אז נזכרו. שכולנו בסופו של דבר בני אדם. ומכאן רק נמשך הלאה.

גל מאור, י"ב/4

רגע לפני

ציפיתי ללמוד, לשמוע, להשכיל, להביע דעה. אך אני חייבת להודות כי יום לפני הטיסה, ממש לא הייתי בטוחה כי אני מוכנה לצאת. לא רציתי את הדיכאון והבלבול, האינטנסיביות, הנסיעות הארוכות באוטובוסים, הבלגן הכרוך במסע של 350 תלמידים. אני לא אשקה, המסע היה כלל לא פשוט. אך בדיעבד, לא הייתי מוותרת עליו בעד שום הון בעולם. החוויה המטלטלת שעברתי, יחד עם חבריי לכיתה ולשכבה לימדה אותי המון. נזכרתי עד כמה חשובה לי הכיתה שלי. ובעיקר שמחתי על כך שניתנה לי הזכות להיות חלק ממנה. הנסיעות הארוכות באוטובוסים, בהן מצאנו זמן לשיר שירים להיות יחד ולשמוח, לצד רגעים בהם כל אחד שמר על המרחב הפרטי של חברו, הזכירו לי כמה אנחנו כיתה חזקה ותומכת. כזו שבה לכל אחד יש את המקום שלו, להיות עצמו ולהרגיש שייך.

שנייה את הכאב שימחיש עבורי את גודל האסון. ולא משום שאני מזוכיסטית, אלא בעיקר משום שהשתוקקתי לדעת. איך אדם ככל אדם אחר מסוגל להוציא לפועל טבח המוני של מיליוני בני אדם. שהם בני אדם, בדיוק כמותו. יצאתי למסע עם מיליון שאלות. חזרתי עם מיליון ואחת.

בעיקר משום ששכחתי יותר עלו בי יותר תהיות. מה אני הייתי עושה? מה היה עולה בגורל? בגורל משפחתי וחבריי אילו הייתי יהודייה בתקופת המלחמה? ומהצד השני חשבת, מה היה קורה אילו הייתי פולנייה כשבבית הסמוך התחבאו יהודים? פחדתי לחשוב על זה. פחדתי להציב עצמי בסיטואציות (דמיוניות ככל שיהיו) שבהן אפשר היה שאקריב אדם אחר בשבילי חיי שלי. קיוויתי לדמיין עצמי נמנית על אלה שמצאו כוח לסכן חיהם עבור היהודים הנרדפים.

בי פצע. אני מרגישה אסירת תודה לאלה ששרדו. במסע הזה, ראיתי יותר ממה שאני מסוגלת להכיל, אבל זה היה חשוב. חשוב לזכור ולהעביר הלאה. להודות לשורדים שבזכותם אנחנו כאן היום. שבזכותם זכינו לחיים שלמים. המסקנה העיקרית שעלתה בי לאחר המסע, היא שאני צריכה לדעת איך לחיות את הקיום הזה באופן הטוב ביותר - להיות בשביל אלו שזוקקים לנו, ושרק נפרח ונהפוך את העולם למקום טוב יותר על ידי סולידריות ואכפתיות הדדית. המסע שינה אותי. חזרתי אחרת. עם מבט שונה על המציאות שכרגע מוביל אותי למקומות טובים. חזרתי עם אינסוף הערכה לדברים הכי קטנים, ושום דבר כבר לא מובן לי מאליו. אני לוקחת אתי הרבה ידע ותמונות, והרים של רגשות ומחשבות, ונאחזת בהם בכל כוחי, במטרה להעביר את זה הלאה, כדי שלא יישכח העבר ולא יעלם לעולם. אני יכולה להגיד עכשיו בלב שלם שהיציאה למסע הזה היתה בחירה נכונה. חוויה עוצמתית, שנחרטת בנו לכל החיים. וכמו שכתב אברהם חלפי: "מסע מוצלח לא מסתיים לעולם, הקילומטר טרים כן. אך הזמן נשאר חקוק בתוכך הופך לחלק ממך. בסוף המסע איני מרגיש מנצח, אלא יותר אסיר תודה. כאילו שהדרך עברה בתוכי ולא אני בתוכה." דניאל צאיג, י"ב/5

לי בחילה, וזה העלה בי המון כעס על העולם ובעיקר על עצמי, והיה המון חוסר אונים אל מול מבוגרים שגם ייבכו ללא הרף, וזה דקר אותי דקי-רות עמוקות וחרות, ללא כל רחמים. והיתה גם בדידות מאיימת בתוך תוכי, ורציתי לצרוח, על אף שלא היה בי הכוח הנפשי, וראיתי את כל כולי מתפרקת לחלקיקים ועירים שצמאים לחיי-בוק שיוכידי שאני חיה היום במקום בטוח. נחשפתי למראות שהעבירו בי חרדה וצמרמורות, וזה הותיר

ואני פשוט לא הצלחתי להבין איך אנשים מסוגלים לגור במקום כזה. איך אפשר לפתוח את חלון ביתך בבוקר, ולראות מחנה השמדה כנוף. זהו נוף מזעזע, שבאותם הרגעים הייתי חלק ממנו, והרגשתי את כל הכאב שלי פורץ החוצה. ואני זוכרת שאפילו הרגשתי שיש חוצפה בכך שאני עומדת חיה במקום שבו נלקחו חיים מרבים כל כך. והייתי מוצפת תסכול ודמעות. המסע יצר בי סערה של רגשות שריחפו וביבלו, וריח שעשה

הרים של רגשות ומחשבות

היציאה למסע היתה בחירה נכונה

חזרנו מפולין.

כבר שלושה ימים חלפו מהרגע שהי גענו לכאן, אל תוך שגרת חיינו, ואני עדיין מתקשה לעכל את הזוועות שהתחוללו במעין רצף נצחי כזה, שגם לאחר המלחמה, הן עדיין תוססות במעמקי שאול האדמה שעליה התהלכתי בשבוע האחרון.

סיירנו במקומות רבים בפולין, והכל היה כל כך קודר. כשנסענו למחנה ההשמדה במיידנק, הקור שיתק אותי בכל עצבי הגוף, יחד עם האימה שהוטלה ברחובות שלמים המקושטים בפרחים מגוונים שטרם הגיעו להתפתחותם. ותוך שעברנו מבלוק לבלוק, בכדי לשמוע מה היה יעוד הבלוקים עבור היהודים בשואה, הבחנתי בבתי מגורים המתצפתים עלינו בעיניים ישירות,

להמחיש את התקומה

ביקור ב"לוחמי הגטאות" ממחיש את סיפור התקומה כולו

← החוויה במוזיאון לוחמי הגטאות היתה מטלטלת. המוזיאון היה מאוד עשיר ולמדנו המון. הרגשנו שניתנה לנו תחור שה למחיר הכבד שבו הוקמה המדינה שלנו. מור זיאון המעפילים היה מרתק, כמעט מזכיר במראה שלו מחנה השמדה. היה מרתק לראות שאף על פי תנאי הלינה הקשים, במחנה ובסירה וכל זה תחת השגחה של הבריטים, המעפילים נשארו נחושים לעלות ולהעלות אנשים לארץ ישראל. זה היה סיפור הקמתה של המדינה ביום אחד גדוש - הזיכרון, המחיר הכבד והתקומה.

שכבה י"ב

משואה לתקומה

היסטוריה קרובה

במהלך ביקור במחנה המעצר בעתלית חיפש ניצן יוקל פרטים על בני משפחתו. ומצא!

← לפני הנסיעה לפולין יצאנו לסיור עם הכיתה לעתלית, למחנה המעצר בו נעצרו היהודים שעלו ארצה באופן "בלתי לגאלי" בתקופת המנדט הבריטי (לאחר ובזמן מלחמת העולם השנייה). במהלך הסיור חוויתי חוויה אישית חזקה מאוד. טרם הסיור שאלתי את סבתי על עברה במחנה זה והיא סיפרה שהוריה עלו באונייה "סקאריה" בצורה בלתי לגאלית, כאשר אימה (סבתא רבתא שלי) היתה בהריון עם סבתי. הם הובלו למעצר במחנה עתלית, ולאחר כחצי שנה שוחררו וסבתי נולדה. בסיור הראו לנו סרט קצר ומידע על סיפורים אישיים על העצורים במחנה עתלית. כאשר הציגו לנו סיפורים אישיים שאלתי אם יכול להיות שסיפור משפחת סבתי נמצא במאגר הפרטים שלהם. התברר שבמאגר זה היו פרטים שלא ידעתי עליהם ואפילו תמונות של סבתי עם הוריה.

ניצן יוקל, י"ב/11

חוויות
ממש
ממול

האביב של פראג

היסטוריה, תרבות, נופים וגם קניות אבל בעיקר, ממש בעיקר, המון חברים חדשים • רשמים מהמשלחת לצ'כיה ובחזרה

נים, ובוקר הפרידה בשרה הגיע. בוכים ועצובים נפרדנו מהחברים שלנו. אך במחשבה ברורה כי פה הקשר לא נגמר.

מהמסע הזה הכרנו חברים חדשים ממדינה זרה שמעולם לא יכולנו להכיר ללא משלחת זו. למדנו שגם עם הבדלי גיל, מרחק גיאוגרפי, ללא אורח חיים דומה וללא שפה משותפת, אפשר להתחבר ולהכיר אדם לעומק ותוך שבועיים לבכות כשהוא עוזב. הכרנו אחד את השני, הישראליים, חברים חדשים לשכבה שלפני כן לא הכרנו כלל, הכרנו חבורה של ילדים שהפכו בזמן קצר לחברים הכי טובים. מהמסע הזה יצאנו עם המון חוויות, המון מסקנות, ועם חברים לחיים.

רצינו להגיד המון תודה לאנה ולחנה, מלוות המשלחת המדהימות, שעזרו, הצחקו, תכננו והיו שם בשבילנו בכל החודש העמוס. כולם מוזמנים לעקוב אחרי דף האינסטגרם שלנו - משלחת הכפר הירוק לצ'כיה 2016.

שירה זגורי, דניאל קויצקי, שכבה י"א

בארץ זרה, במשפחה מארחת זרה, ללא המשפחה. נתנו הרצאות על ישראל ועל עצמנו, והת-וודינו לכך שרבים מן תלמידים לא יודעים רבות על הארץ שלנו.

ביומיים האחרונים של המסע, נסענו לפראג הבירה עם המארחים כדי להכיר אותה. במהלך השעות החופשיות ראינו כל כך הרבה! מוזיאונים, כיכרות, נהרות, סאגוויים, קניונים, מסעדות, וגם זו הייתה דרך יפה להיפרד מהצ'כים שלנו.

בסוף השבוע, כשנפרדנו בתחנת הרכבת של פראג, עלתה בנו תחושת עצב אך יחד עם זאת תחושת ציפייה - בעוד שלושה שבועות החברים הצ'כים שלנו מגיעים לארץ!

בעודנו נזכרים יחד בחוויות וכבר מתכננים את השבוע בארץ, נפגשנו, צחקנו ונהנינו ואז חלפו להם שלושה שבועות והצ'כים נחתו. את השבוע הזה בילינו יחד כל יום וערב, ניסינו לנצל כל רגע וליהנות ממנו. חשפנו אותם לתרבות שלנו, לנופי הארץ וכן, בכל טיול גילינו גם אנחנו משהו חדש על הארץ שלנו. השבוע טס, כי הזמן טס כשנה

רנו חוויות מרובות עם המארחים, נפגשנו למסיבות ופסטיבלים ובעיקר חוינו את ההווי המקומי. במהלך השבוע טיילנו וביילנו יחד - בתור משלחת. טיילנו בנופים המיוערים המרהיבים, הכרנו את בית הספר העירוני, טיילנו בערים מרכזיות כמו ברנו ופראג ויצרנו יחד המון חוויות. כמות החוויות והפעילויות שעברנו במהלך השבוע - אי אפשר לספור. ממשקי ליזור בבניין נטוש בברנו, עד לסירורים ביער שנראה כמו גן עדן בשם Moravian Karst, טיולים בפראג, מסיבות בבתים ישנים, מטווח יריות בביתו של המורה, באולינג, מסעדות, כיכרות, קניונים ומה לא.

מלבד כיף לא נורמלי, נחשפנו לתרבות הצ'כית, למסורות, למאכלים, לשפה הנורמות החברתיות השונות, על חוש ההומור והטקט החסר, ולמדנו המון. למדנו כמובן על התרבות הצ'כית, אך מזאת הסקנו ולמדנו גם על התרבות שלנו עצמנו. למדנו על הדברים השונים, על ההבדלים באורח החיים ועל הדברים המשותפים לנו. למדנו על עצמנו ועל היכולת שלנו להסתדר מחוץ לבית,

את המסע שלנו התחלנו בחדר של חדר, וזה, כשהיא בישרה לנו שאנו עומדים לצאת למשלחת לצ'כיה. יעד שנשמע קצת מוזר, שם מוכר אך לא ידוע. ביררנו בין חברינו לשכבה ולאט לאט התברר הרכב חברי המשלחת. לא כולנו הכרנו אחד את השני, אך היינו נרגשים ושמחים - מיד התחברנו.

לא עבר הרבה זמן, ובחופשת הסוכות טסנו לצ'כיה. נפגשנו כולנו מוקדם בבוקר בשרה, עברנו את הבדיקות השגרתיות, אכלנו (ענבל) חמוס לצד הוריה וועלינו על המטוס. כשנחתנו, פגשנו את קריסטינה - אשתו של המורה המלווה מטעם בית הספר הצ'כי רומן, והיא נסעה איתנו ברכבות ארוכות השעות של צ'כיה.

ברכבות דיברנו וצחקנו עם המקומיים במטרה ללמוד את שפתם, וכך יצא שכעבור חמש שעות נסיעה, ידענו כיצד לספור, להגיד שלום, להתראות, תודה ועוד! בתחנת הרכבת של העיר קיג'וב חיכו לנו המארחים הצ'כים. כל אחד התפצל לבית המארח/ת ויחד איתם בילינו את הסוף שבוע. עב-

מוזיקת עולם

שתי משלחות מוזיקליות גדולות יצאו השנה לגרמניה והופיעו באולמות מלאים

המשפחות המארחות. המשלחת לסאארברוקן היתה שונה מאוד כשההופעות היו קטנות ואינטימיות בקפאלה של בית הספר (כ-60 מקומות), לכיתות בודדות. אחי רי ההופעות קיימו שיחות עם המקומיים. נסיעות לטיולים לסביבה וביקור בטייר העתיקה והופעה אינטימית בבית הספר הקתולי לבנות בעיר. גם טיולים עם המשפחות לשטרסבורג שבצרפת ובילוי עם המקומיים.

היה כיף גדול בשתי המשלחות ואפשר לראות את הכתבה שהכינה עלינו שרי רז ב"רואים עולם" בערוץ 1 (דקה 46).

מגמת מוזיקה

ששרים ברמה בין לאומית, מוזיקה חדשה וישנה והיו באמת מרשימים. המשלחת היתה מאוד מור-צלחת והיו גם הופעות רחוב, טיולים ובילוי עם

רוק, הרקדניות מחיפה והלהקה שלהם עם הכוכב אליאס, בן ה-7 והמקהלה האימתנית של בית הספר ע"ש גתה מגרה, שמונה 65 זמרים וזמרות

כמו כל שנה גם השנה יצאו שתי משלחות למסע הופעות בגרמניה. רק שהשנה הם יצאו כמעט במקביל. משלחת תלמידי שכבה י"א מהמגמה הקלאסית ומגמת הג'אז פופ רוק יחד עם משלחת מבית הספר האיטלקי בחיפה (ערבים נוצרים) לגרה שבטורנינגיה, ומשלחת של תלמידי שכבה י"ב ממגמת המוזיקה ג'אז פופ רוק והמגמה הקלאסית תלמידי שכבה י"א לסאארברוקן שבחבל סאאר ליד צרפת.

המשלחת בגרה שבטורנינגיה עשתה 4 הופעות גדולות באולמות מלאים בעיקר של בתי ספר מהסביבה והופעת סיום בשבת בתיאטרון העירוני - אולם בארוקי שאפשר רק לחלום להופיע בו. הם הופיעו יחד עם המגמה הקלאסית מגמת הג'אז, פופ

Our Annual School Trip

Some of us went to a mosque or a synagogue for the first time in our lives. For others it was the first time when they slept in a kibbutz. Some has already visited all of those places before but now they had a chance to come there with friends from all over the world.

During our annual trip we discovered a huge part of culture and history of Israel and got much more into each other. On Wednesday morning DP1s, Cambridge and the staff took off and headed to the north of Israel. Our first destiny was Akko, where besides the old town, we went to both synagogue and musk. Later, we visited two impressive natural sites: Rosh Hanikra and Adamit National Park. One of the best parts took place in the evening when we finally arrived to the kibbutz where we slept. Each mentor group has prepared and activity for the rest of the students. Undoubtedly, we had a lot of fun sometimes literally rolling on the floor and laughing. Mentor groups prepared satire about a day in EMIS, teachers mimics, quiz about EMIS, coke drinking game and some physical activity.

On a subsequent day, we woke up early and after breakfast travelled to Arbel cliff, another picturesque site. Thanks to a game that organized DP1's guide Adam and sufficient caution, the hike gave us a lot of pleasure. The last place we visited before going back school was Christian town Capharnaum.

We would like to thank school administration for the trip. We had a chance to know much more about Israel, especially its history and religions, which are also present inside EMIS community and have a huge impact on our everyday life. Understanding is a first step to acceptance and better life together.

טיול שנתי
שכבה ז'

טיול שנתי
EMIS

טיול שנתי
נעל"ה

בטיול ושיר

אז נתחיל מההתחלה: בבוקר הגענו לכפר, עלינו על האוטובוס ונסענו לכיוון נחל פרס. הנסיעה היתה קצת ארוכה, אך כשרנו וצחקנו היא עברה בתוך דקה! כשהגענו לנחל פרס, שיחקנו משחק כיתתי ויצאנו לדרך במרץ. המסלול בנחל פרס היה ארוך אבל כיף, כי הצלחנו ליהנות וגם להתעייף. לאחר מכן הגענו לכפר הנוקדים, שם קיבלנו אירוח בדואי וישנו באוהלים. הלכנו לישון מרוצים ועייפים וקמנו בארבע בבוקר חצי מעולפים... את היום השני פתחנו בעלייה למצדה, שם צפינו בזריחה ושרנו שיר כל השכבה. אחר כך חזרנו לכפר הנוקדים, לארגן את הציוד ולהכין לנו כריכים. משם לנחל דוד נסענו, וברוך את ים המלח פגשנו. כשהגענו אכלנו את ארוחת הצהריים והתיחלנו ללכת בשביל בעצלתיים. אחרי הליכה קצרה ונינוחה הגענו למפל מים ולידו בריכה. נשארנו לטבול ולשחק במפל, והמסלול חזרה היה כיף וקל. כשהגענו לנקודת הסיום (וגם ההתחלה) עלינו לאוטובוסים ונסענו לכפר בחזרה. הנסיעה חזרה היתה נחמדה, כי צחקנו ודיברנו כל הכיתה. הגענו לכפר והטיול נגמרה. מקוות שנהניתם, מור עמית והילה מלצר

מור עמית, הילה מלצר, ז'5/

לטייל בארץ חדשה

אנחנו תלמידי ט'10 מנעל"ה ובאנו בלי המשפחות שלנו בתחילת ספטמבר מרוסיה, מקזחסטן, מאוקראינה, ממולדובה ומבל"רוס. אנחנו גרים בפנימייה של הכפר ולומדים הרבה עברית וגם מתמטיקה, ביולוגיה כימיה ואנגלית. לא תמיד קל להיות בארץ חדשה לבר אבל יש לנו צוות שעוזר לנו בכול. התמונה היא מהטיול השנתי - הטיול הראשון שלנו בארץ. היה מאוד מעניין ויפה ואנחנו מחכים לעוד טיולים.

דורה ירושנקו, ט'10/

שמש בארבל דום ומלחמות מים בדרך לכנרת

← עבר פחות מחודש מתחילת השנה, עוד לא התרגלנו לאווירה הלימודית, למבנה החדש, לזה שאנחנו בכיתה ט' ופתאום, טיול שנתי!

עוד לא התחלנו את השנה וכבר אנחנו יוצאים לטיול. אבל הפעם, כמו ששמענו רבות בכל ההכנות לטיול, זה לא סתם טיול! זה טיול מיוחד שממשיך מסורת של שנים שבה אנחנו, התלמידים, מדריכים את הטיול! (או לפחות כמה נקודות). במשך כל שיעורי הבעה ולשון התכוננו והכנו את עצמנו לרגע ההדרכה בטיול, למדנו לנאום, הכנו הדרכות ופעילות יצירתית ובמסך הטיול הדרכנו בקבוצות קטנות על כמה נקודות בטיול, ממש חוויה לימודית.

הטיול התחיל באוטובוס שבו הכרנו את המדריך, הנהג והמורים המלווים. שרנו הרבה (אני אישית איבדתי את הקול רק מהשירים באוטובוס), צחקנו ודיברנו הרבה וכמובן חיכינו כבר לרדת מהאוטובוס ולשחרר קצת את הרגליים. אחרי בערך שעתיים של נסיעה מצאנו את עצמנו בנחל הבניאס, שם התפעלנו מהיופי של אמא טבע שמצליחה להפתיע כל פעם מחדש. טבלנו את הרגליים במים מהחרמון ושמענו סיפורים על האל פאן, על הטנק הסורי וכמובן קצת רקע על המקום.

אחרי טיול מרתק חזרנו לאוטובוס ונסענו לאנדרטת המסוקים בשאר ישוב. שם חלקנו כבוד להרוגים, שמענו את הסיפור על האסון, ראינו את האנדרטה ואפילו שמענו שיר שכתב אחד החללים לפני שנהרג. משם נסענו לכפר בלום, שם (איך לא?) קיבל אותנו סיסקו בברכה וחילק לכולנו שוקולדים כמו תמיד.

אכלנו ארוחת ערב (מוצלחת, יש לציין) ו"הלכנו לישון". רובנו העברנו את הלילה באכילת ממתקים ו"שיחות נפש" עם חברינו עד אור הבוקר. קמנו בשש (שעה סבירה למדי לתלמיד בכפר) אכלנו ארוחת בוקר (גם היא טעימה) ויצאנו למצוק הארבל.

הארבל היה מסלול חווייתי במיוחד שכלל יתדות, עליות קלות, ירידות תלולות וכמובן שמש קופחת. לאחר שהתבשלנו בארבל נסענו למג'רסה שם יכולנו להתקרר במים שהגיעו לנו עד מעל למתניים. אמנם יוסי לא רצה שנדרטב יותר מדי, אבל לצערנו זה היה בלתי אפשרי... מיד עם כניסתנו למים החל קרב השפרצות סוער שאותו אי אפשר היה להפסיק. לאחר מסלול של חצי שעה בערך יצאנו מהמים ספוגים עד מעל הראש (שוב מצטערים על הרטיבות), החלפנו בגדים ולצערנו הרב עלינו על האוטובוסים בחזרה לכפר הירוק.

למרות שאני אישית הייתי כבר בעבר בכל מקום שבו ביקרנו, בכל זאת נהניתי מכל רגע. כי להיות בטבע ולטייל זה מהנה בפני עצמו, אבל לעשות את זה עם חברים, זה אף פעם לא אותו הדבר.

עומר בויאר, ט'3

טיול שנתי
שכבה ט'

טיול שנתי
שכבה י"א

טיול שנתי
שכבה י'

לטייל עם השומר (החדש)

← לפני חופשת ראש השנה יצאנו לטיול עם ארגון "השומר החדש", שהשתלב עם הטיול השנתי. כך הפך הטיול לטיול חוצה ישראל, שהתחיל באזור הגליל, ולאחר מכן המשיך לאזור הנגב. היו לנו ציפיות רבות ממסע זה מכיוון שהוא היווה קונספט חדש עבור הכפר הירוק, ולכן גם לא ידענו בפני מה אנחנו עומדים.

לאחר החלוקה לקבוצה ולאחר שיחה עם המדריכים גילינו שאנחנו עומדים לצאת למסע מרתק בעזרת תנועת השומר החדש שערכיה דוגלים בחברתיות ארצית, ובקירוב אנשים למולדתם ולאדמתם. ביום הראשון למסע יצאנו בשעות הלילה המאוחרות לכיוון הר מירון לראות את הזריחה. לאחר מכן טיילנו במסלול של הר מירון ובי מהלכו דנו בנושא היומי "שומר אנוכי", ולאחר מכן הגענו ליער לביא, שם היה מקום הלינה שלנו. התחלקנו לקבוצות, ובישלונו לברנו בט" בע את ארוחת הערב. בסוף היום ניהלנו דיון מחודש על חוויות היום וכיצד ניתן לקשר אותן לנושא "שומר אנוכי".

ביום השני הנושא היה "שומר אחי". תחילה עברנו בשטח חקלאי ולמדנו על חשיבות העזרה ההדדית. לאחר מכן יצאנו ל"מסע אתגר", ובו סחבנו אלונקה ודגלי ישראל ודגלי "השומר החדש". המסע לווה במילות עידוד ובצהלות של הקבוצות. בסוף המסע הגענו לטקס משותף ובו דיברנו על חשיבות המדינה ועל העמידה לצד המדינה בנתיב העשרה וכך נגמר המסע.

במהלך המסע למדתי רבות על ארצי, על חבריי ועל עצמי. חיזקתי את קשריי עם חבריי, ועמדתני באתגרים שבהם לא נתקלתי בעבר. נהניתי מאוד בטיול, ואני מקווה שבשלב השכבות שאחרי, שגם הן יזכו לחוות את המסע הזה.

שחר בר לב, י"א/7

סופנים סולידריות

קבוצת צעירים ישראלים הקימה את הארגון "שור מר החדש" אשר הציב לעצמו מטרה לסייע לחקלאים יהודים לשמור על הזכויות הבסיסיות שלהם לעבוד את האדמה ולשמרה. השנה השתתפנו בתוכנית כש"כבה י"א. זאת היתה חוויה נהדרת. ביום ראשון של הטיול הלכנו 11 ק"מ של מסלול קשה בהרים, למדנו לשמור ולדאוג לעצמנו. ערכו לנו הרבה פעילויות ומשחקי קבוצה. היה חם ולכן היה קשה להתרכז. היינו גם מאוד עייפים כי לא ישנו בלילה הקודם. ביום השני יצאנו למטע עצי זית עברנו בשטח כמו חקלאים. הרגשתי חיבור לאדמה לאהבת הארץ ולערכים של אחריות וסולידריות כי ביום הזה עזרנו לאחים שלנו. ביום שלישי היינו ב"חומת השלום" ליד רצועת עזה שם שמענו כל מיני סיפורים על אנשים שגרים שם, איך הם מתמודדים עם המצב. היה מאוד מעניין גם כתבנו ברכות והדבקנו אותן על הקיר. גם שם הרגשנו איך זה לחיות בקבוצה ולשמור על אנשים שסביבך. בסוף חילקו לנו חולצות כדי שנוכל לזכור מה עברנו ולמדנו בשלושת הימים האלו.

מילנה אלפרובה,
נסטיה קונסטנטינובסקיה, י"א/10

נעל"ה

עולים מדינה

23 תלמידים חדשים הצטרפו אלינו השנה ממדינות חבר העמים

ידיעות אחרונות
הכפר הירוק

עדינה ויעל, מורות האולפן יחד עם מיכאל המדריך מקבלים את תלמידי נעל"ה החדשים

במסגרת תוכנית נעל"ה (נוער עולה לפי ני הורים) הצטרפו למשפחת הכפר 23 תלמידים חדשים שעשו עלייה לארצנו ממדינות ברוס, אוקראינה, רוסיה, או'רבי'ון, קז'סטן ומולדובה.

תוכנית נעל"ה מיסודה של הסוכנות היהודית ומשרד החינוך, מאפשרת לנערים ונערות בגילאי 14-16 לעלות לישראל ללא הוריהם.

התוכנית נוסדה בראשית גל העלייה מברית המועצות לשעבר. משנת 1992 ועד היום ומשתתפים בה למעלה מעשרת אלפי בני נוער. למעלה מ-90 אחוז מבני הנוער נותרו להתגורר בישראל וכ-50 אחוז מהורי בני הנוער עלו לישראל.

עדינה ברגר-אידו, רכזת נעל"ה

תחרות שחייה י"ב
בשבת כפר

פנימייה

מחובר לחינוך

עזרה לתלמידים ולמורים ונכונות לתת מאה אחוז מהזמן הפכו עבור שייע ויינשקר את השנתיים בכפר לחוויה של נתינה וקבלה • על זה גם קיבל פרס הצטיינות • ראיון פרידה

צילום: יוסי משען

לקבלת פרס הצטיינות על שירותו. זאת משום השקעתו הרבה בתחום החינוך והעזרה לתלמידי הפנימייה ובית הספר. לאחר שהגיש מספר מכתבי המלצות לוועדה הבוחנת, הוא נבחר לקבלת ההצטיינות. "אני זוכר שהייתי בטקס לקבלת ההצטיינות והרגשתי הרבה מאוד כבוד על כתפיי. התרגשתי מאוד מן המעמד ומההכרה בעבודתי הקשה במהלך השירות שלי. הרגשתי אהוב ומורץ על ידי צוות הכפר הירוק.

"שמחתי שניתנה לי ההודמנות לקחת שנתיים מהחיים שלי ולהעניק מעצמי לאחרים במשך מאה אחוז מהזמן. הגעתי לשנת השירות בתחושה שבשנתיים האלה אני שם את עצמי במקום השני וקודם כל נותן מעצמי, זאת משום שהרגשתי שלאחר התקופה הזו אצטרך להתחיל לחיות ולדאוג לדברים אחרים שיגזלו ממני זמן (לשלם חשבונות, שכר דירה, עבודה, לימודים).

"אני מאמין שכשאני נותן לעולם, העולם נותן גם לי.

"עכשיו, בזכות המענק שקיבלתי מהמדינה בתור בן שירות לאומי, אני מתחיל ללמוד בקורס פסיכומטרי של יואל גבע, ומקווה ללמוד לאחר מכן הנדסת חשמל בטכניון.

"אני בטוח שבמהלך חיי אמשך לעסוק בחינוך, ולכן המטרה הראשית שלי היא לצבור ניסיון עם הזמן ולהתחיל לחיות את החיים, על מנת שבסופו של דבר אוכל להיות מדריך, מנהל או אב בית במשפחתון. אני מאוד אוהב עבודה עם ילדים ובני נוער ומאוד אוהב חינוך. אני רוצה כמה שיותר מהר לעסוק רק בחינוך. אבל אני מאמין שתמיד צריכה להיות לאדם 'תוכנית ב', ובנוסף אני חושב שאני צריך קודם כול לחיות ורק אז להדריך אחרים איך לחיות."

ולנו נותר רק לאחל לשייע ויינשקר המון בהצלחה בהמשך הדרך! בשם כל צוות הכפר הירוק, אנו מודים לך על תרומתך הניכרת ועל מחויבותך הבלתי מתפשרת.

תורניות, שבתות - זו חוויה מאוד גדולה עבורי. אני מאוד אוהב את הילדים ומעניק מעצמי הרבה מעבר למחויבות הנדרשת ממני. אפילו ליוויתי תלמידים כטיול השנתי שלהם.

במהלך תקופת שירותו, היה ויינשקר פעיל מאוד בעמותה שלו.

על איזו עמותה מדובר?

"בחסות המדינה יש את ה'הרשות לשירות לאומי', שתחתיה נמצאות חמש עמותות שלהן יש אישור מהממשלה להפעיל בני שירות לאומי. כל עמותה מרכזת בני ובנות שירות לאומי. תחת העמותה נמצאים 'המפעילים'. לדוגמה, הכפר הירוק הוא מפעיל - כלומר, עובדים בו בני שירות. העמותה היא זו שמפקחת ומוודאת שכל מפעיל מעניק לבני השיירות את זכויותיו."

ייתכן כי לא כולכם מכירים אותו. אך לעיתים דווקא אלו אשר פועלים "מאחורי הקלעים" הם המשפיעים ביותר. שייע ויינשקר, בן השירות הלאומי (לשעבר), מספר על עבודתו בכפר הירוק ועל החיבור המיוחד שלו לתחום החינוך.

"הגעתי לכפר הירוק לתקופת שירות לאומי של שנתיים, אותה התחלתי במרכז המשאבים - עזרת למורים לסדר את כיתות הלימוד וסייעתי גם בחדר ההשתלמויות. בכל יום הייתי מגיע בשמונה בבוקר ונשאר עד ארבע אחר הצהריים, עוזר לתלמידים בכל מה שיכולתי. בחמש אחר הצהריים הייתי הולך למרכז הלמידה ועוזר לתלמידים מהחטיבה התחתונה והעליונה בשיעורי הבית."

בשנה השנייה של השירות עבר ויינשקר בעיקר במזכירות הכפר וסייע לאילנה, מוזכרת הכפר. בנוסף, הצטרף לקבוצה ו'2 בפנימייה - שם ליווה וביילה זמן רב עם חניכיו בשעות אחר הצהריים. ויינשקר מעיד: "הייתי עושה הרבה מע"ב לשירות. אני גר פה, עושה

שכשאני נותן לעולם, העולם נותן גם לי

הכפר הירוק אבל על מותה של מרים אשכול, אלמנתו של לוי אשכול ראש הממשלה הרביעי של מדינת ישראל, שעל שמו נקרא בית הספר